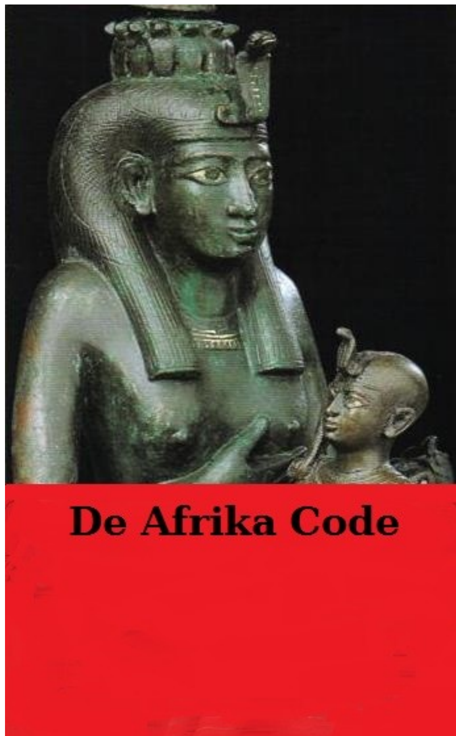
Bespreking van

De Afrika Code

Hermitatia-Rodenberg

College

2017, 2012

Tekst 1 :

‘Verborgen in de diepte. Er is geen activiteit. Slaap. Dit betekent in de moederschoot, in de paradijselijke verlamming, in de leegte, als een begin situatie waar alles uit voortkomt en alles naar terugkeert.

Tot het veld komen om zo het grote te ontmoeten. Dan wordt de mens actief, krijgt opdrachten, wordt in de strijd ingezet om het kwaad te overwinnen, maar met grote voorzichtigheid en heilige vreze. De mens is namelijk omringd met grote gevaren. Hij moet tot kennis en begrip komen. De mens is bezadeld met grote paniek, als een alarm. De mens is rusteloos geworden.

In de afgrond. Dan uit de afgrond en vliegende in de hemelen om het grote dieper te ontmoeten.

Dan arrogantie, en overtreding van de wet, verbreking van grenzen, rebels tegen het valse gezag. Dan weer rust nemen, terugkeren tot de leegte. Het werk is gedaan. Teruggeroepen.

Het paard kan niet op eigen initiatief handelen, anders gaat alles verkeerd. Het paard staat voor de brug in de apocalypse van de gnosis. Verliezen van vrienden in een bepaald gebied, en nieuwe vrienden krijgen in een nieuw gebied. Het paard moet leren volgen en volhouden. Het paard kan niet op zichzelf staan.
Niets is om te herhalen. Er wordt voor altijd een steen gelegd, en dan de volgende steen. Niets wordt overdreven. Het komt maar één keer en dan nooit meer, zoals ook in de Vur wordt beschreven. Zou het voor een tweede keer gebeuren dan zou alles instorten. De herinnering is genoeg. Zo kunnen we dingen ook weer loslaten en er een beter en dieper zicht op krijgen wanneer de tijd daar is.

Alles weer loslaten om het terug te geven. Wij mogen niets vasthouden voor onszelf. Alles wat we wanhopig vasthouden zal ons verbranden en verwoesten. Een vastgebonden zak. Er mag niet geprezen worden en ook niet beschuldigd.

Er mag geen godsdienst worden beoefend vanuit traditie, gewoonte of willekeur. Een teken van grote overgave, van leegte.

De ruiters op het paard komen maar één keer, om de aarde te verderven, opdat het contact met de hemel wordt hersteld. Deze ruiters zijn dus al geweest in de geschiedenis. En daar kan niemand meer iets aan veranderen. Alles is al bezegeld. Het is het lot dat niemand meer kan omkeren.

Gevoeligheid, opvoeding en groei.
Moeilijkheden die nodig zijn voor de groei en de correcte opvoeding.
Zonder de moeilijkheden is er geen groei en loopt alles vast. De moeilijkheden zijn ervoor om helpers, aan te stellen over het kind, voor grotere leiding.
Zonder deze moeilijkheden zou een kind dus aan zijn lot zijn overgelaten.

Alle paarden keren terug. Ze worden gescheiden van hun wagens. De paarden trekken zich terug en doen niets meer voor de mens. De mens zoekt toenadering maar wordt verworpen met grote volharding. Er moeten dus grote offers gebracht worden. Een mens die zonder hulp naar de wildernis gaat, zal in de wildernis verdwalen. De wijze mens zal dus stoppen en zich terugtrekken. De paarden trekken zich terug. De mens is in moeilijkheden om het van hem verwachte te volbrengen. Klein volhoudingsvermogen zal hem doen slagen, maar groot volhoudingsvermogen zou hem ten gronde richten. Hier zien we het belang van balans, van het leren leven met het kleine en het mindere. Zij die het grote grijpen zullen erdoor verbranden. Het is al gebeurt in de geschiedenis, en hiertoe zal de mens ontwaken. Alles is al gebeurt. De mens slaapt slechts.

Paard en wagen worden gescheiden.
Overmatig straffen, oordelen en geweld is niet goed. Het stopt namelijk alle groei. De oproep om terug te keren tot de heilige jeugdige dwaasheid, het jeugdige spel. Niet omgaan met mensen die alleen maar uit zijn op weelde. Alleen de jeugdige dwaasheid (kinderlijkheid) kan de valsheid van de mens overwinnen.

Wachten. De wachtende staat op het zand om geteisterd te worden door

roddel. De wachtende staat op de modder (de vertraging). Hierdoor wordt de vijand en de verwonding aangetrokken. Zo komt de wachtende dan uiteindelijk te staan op het bloed. Maar hierdoor zal er nieuwe geboorte zijn en komt de wachtende uit de afgrond. Daarna zien we de wachtende wachten op het voedsel, oftewel in een honger-situatie. Hierin moet de wachtende volhoudingsvermogen ontwikkelen, maar zoals we al zagen mag het volhouden niet teveel plaatsvinden, maar met mate. De wachtende moet namelijk in de honger aan zichzelf sterven.

Dan verliest de wachtende het, en valt de wachtende in de afgrond, maar dit is om helpers te ontmoeten.
Conflict. Iedereen die op de tocht door de onderwereld, door de grotere wereld, gaat krijgt hier te maken met oppositie en belemmering, met grote restrictie. Hier raak je vast. Hier moet de initiaat voorzichtigheid leren. Er is een pad, maar het vereist inspanning. De mens moet niet zomaar rivieren oversteken. Je moet hier het einde dus loslaten, en niet het hele pad gaan. Je moet halverwege stoppen en niet je zin of wil doordrijven. Je moet jezelf een halt toeroepen. Je moet het begin overdenken.
In het conflict is er afzondering die roddel veroorzaakt en verwonding brengt tot de mens. Dit zorgt ervoor dat men ophoudt met het gevecht en terugkeert naar huis. Dit is voor bescherming.

De mens kan het gevecht niet aan, en onderwerpt zich uiteindelijk aan het noodlot. De mens trekt zich terug van alle gevechten die gaande zijn. Hij verandert hierdoor. Alle beloningen worden uiteindelijk weer weggenomen.
De mens moet het leger bouwen en goed ordenen. De bron zal het decoreren, verfijnen. Dan trekt het leger zich terug. De bron moet het leger leiden, en moet het leger zuiveren.
De mens moet niet denken dat zijn overwinningen hem groot maken. Hij moet halverwege stoppen, nooit tot het einde gaan. Het einde is groot bedrog. Hij moet terug naar het begin. Hij moet teruggaan tot de kinderlijke dwaasheid.

Halverwege wordt alles afgebroken. Het einde zal nooit behaald worden. Er zijn namelijk “missing links”. Het moet terug naar het begin en dan moet er een andere richting opgeslagen worden, een ander pad, om te beschermen.

.
Het leven is niet de bedoeling om een leger te bouwen en te overwinnen om overal de held uit te hangen. Neen, het leger moet vanuit het verborgene voortkomen. Dit is ook de boodschap van het kruis. Dit is en blijft een belangrijke boodschap.

De eenheid moet ge-reorganiseerd worden.
De mens zoekt contact met iets of iemand. Door eerlijkheid.
Dan gaan er dingen mis met de contacten, maar dat moet de mens aanzetten om de dingen van binnen te zoeken, de contacten met de hogere wereld.
Hiertoe is alle afzondering ingezet.
De mens zoekt contact met degenen waar geen contact mee gezocht moet worden.
De mens wordt dan gedwongen contact te zoeken met zijn hogere zelf, zijn ware identiteit.

Er is niemand die alles bij elkaar houdt. De mens moet eerst terug naar het begin.
De mens moet terugkeren tot het pad.
Het pad komt ook de mens tegemoet en neemt de mens mee.
Ascheiding tussen mensen.
De mensen zijn te gevaarlijk voor elkaar. De mens moet terugkeren tot de bron. De kar die ze samen bereden is ook gebroken.

Langzaam macht overgeven. Het terugdringen van het overmatige geweld.
Het einde van de mens. De mens is niet teruggegaan tot de kinderlijke dwaasheid, maar heeft de middelen tot voorwerp van verering gemaakt en is hierdoor trots geworden. Nu is het tijd voor de mens om tot de stilte te gaan, tot de vergetelheid.

Standvastigheid brengt gevaar. Voorzichtigheid is veel belangrijker. Dit gebeurt juist door de afzondering, waardoor er beter overzicht ontstaat en inzicht.
Observeren.

De goddelijke verlamdheid, als de heilige slaap. De terugblik, aan het einde van het betreden, de herinnering. Dit is om te toetsen en om tot dieper inzicht en overzicht te komen, tot diepere verbindingen, om grotere verbanden te zien.

De mens probeert door geweld dingen op te lossen, maar het leidt tot nergens. De mens is agressief, maar hij kan geen ijzer met handen breken. De mens moet tot inzicht komen, tot de kern.
De heilige zwakheid : de Zoon, als de weg van het kruis, de heilige zwakheid leidende tot ware sterkte en overwinning, namelijk 'inzicht'. De ware sterkte is dus de wijsheid door de heilige zwakheid, die een alertheid is en een gevoeligheid. Dit is ook wat het woord 'sterkte' betekent in de oude talen. Het is een heel diep, poetisch woord.

De mens heeft een dubbele wond. De mens komt zo tot inzicht. Ook is dit een beeld van de opvoeding.

Dit is het groeien, maar dan zal het instorten. Zo zal degene die groter is geworden, gegroeid is, niet tot een monopolistische status komen. De krachten moeten namelijk eerlijk verdeeld worden. Degene die toenadert is dan ook naar binnen gericht. Telkens weer zal er balans worden gebracht.
De afgrond. Elk mens zal hier eens invallen. De afgrond is de val naar binnen. Hier zal de mens afbreken aan zichzelf, omringd door vele gevaren. In het ravijn zijn veel gevaren in de vorm van sterke stromingen. Hier leert de mens voorzichtigheid als hij helemaal is omringd en ingesloten door de sterke stromingen. Hij kan niet vooruit en niet achteruit. Elke stap kan fataal zijn. Zonder de heilige vreze, voorzichtigheid en discipline komt de mens nergens, en wordt dan gewoon door de baarmoeder opgeslokt. Ook zal de energie verhouding in de benen en billen sterker zijn dan in het bovenlichaam. De mens die dit niet kent zal roekeloos zijn energie door zijn bovenlichaam laten stromen om zo te gaan lopen pronken.

De mens vreest en beeft, terwijl de mens dan onderzoek doet in het zelf. De mens doet dingen die de mens niet kan stoppen, wat de eigenlijke goddelijke onweerstaanbaarheid is. De mens raakt buiten zichzelf. De mens wordt tot de

modder (vertraging) geleid, de aarde, de wildernis, tot het binnenste, waardoor de mens veel verliest, maar ook veel wint. De mens moet discipline leren, ten bloedens toe tegen alles verzetten om alles te testen. De mens moet koste wat het koste proberen het zelf stil te houden

Dit is het overgangsgebied tussen dood en geboorte.
Soms moeten er risico's genomen worden.
Dit is de afzondering. Dit is nodig om de mens tot wedergeboorte te brengen.

De mens is gezuiverd en onder de bron gesteld. Zo komt er weer evenwicht en harmonie. Hier is de mens dus teruggekeerd tot de bron en groeit op onder de hoede en tucht van de bron om het valse te overwinnen.

De vermindering, het vasten, de ascese, het binnengaan van de leegte. De zoon. Hier wordt er gewacht op de juiste tijd. Hierin is verfijning. Het laat vijandigheid zien en afzondering waardoor de mens tot de trofee. Dit is Ismael die ieders vijand is.’

Tekst 2 :

‘Verborgen in de diepte. Er is geen activiteit. Slaap. Terugkeer.

Tot het veld komen.

Dan wordt de mens actief, krijgt opdrachten, wordt in de strijd ingezet om het kwaad te overwinnen, maar met grote voorzichtigheid en heilige vreze. De mens is namelijk omringd met grote gevaren.

De mens is rusteloos geworden.

In de afgrond. Dan uit de afgrond en vliegende in de hemelen om het grote dieper te ontmoeten.

Het paard kan niet op eigen initiatief handelen, anders gaat alles verkeerd. Het paard staat voor de brug in de apocalypse van de gnosis. Verliezen van vrienden in een bepaald gebied, en nieuwe vrienden krijgen in een nieuw gebied. Het paard moet leren volgen en volhouden. Het paard kan niet op zichzelf staan.

Alles weer loslaten om het terug te geven. Wij mogen niets vasthouden voor onszelf. Alles wat we wanhopig vasthouden zal ons verbranden en verwoesten.

De ruiters op het paard komen maar één keer, om de aarde te verderven, opdat het contact met de hemel wordt hersteld. Deze ruiters zijn dus al geweest in de geschiedenis. En daar kan niemand meer iets aan veranderen. Alles is al bezegeld. Het is het lot dat niemand meer kan omkeren.

Gevoeligheid, opvoeding en groei.
Moeilijkheden die nodig zijn voor de groei en de correcte opvoeding.
Zonder de moeilijkheden is er geen groei en loopt alles vast. De moeilijkheden zijn ervoor om helpers, aan te stellen over het kind, voor grotere leiding. Zonder deze moeilijkheden zou een kind dus aan zijn lot zijn overgelaten.

Alle paarden keren terug. Ze worden gescheiden van hun wagens. De paarden trekken zich terug en doen niets meer voor de mens. De mens zoekt toenadering maar wordt verworpen met grote volharding. Er moeten dus grote offers gebracht worden. Een mens die zonder hulp naar de wildernis gaat, zal in de wildernis verdwalen. De wijze mens zal dus stoppen en zich terugtrekken. De paarden trekken zich terug. De mens is in moeilijkheden om het van hem verwachte te volbrengen. Klein volhoudingsvermogen zal hem doen slagen, maar groot volhoudingsvermogen zou hem ten gronde richten. Hier zien we het belang van balans, van het leren leven met het kleine en het mindere. Zij die het grote grijpen zullen erdoor verbranden. Het is al gebeurt in de geschiedenis, en hiertoe zal de mens ontwaken. Alles is al gebeurt. De mens slaapt slechts.

Paard en wagen worden gescheiden.

Overmatig straffen, oordelen en geweld is niet goed. Het stopt namelijk alle groei. De oproep om terug te keren tot de heilige jeugdige dwaasheid, het jeugdige spel. Niet omgaan met mensen die alleen maar uit zijn op weelde. Alleen de jeugdige dwaasheid (kinderlijkheid) kan de valsheid van de mens overwinnen.

Wachten. De wachtende staat op het zand om geteisterd te worden door roddel. De wachtende staat op de modder (de vertraging). Hierdoor wordt de vijand en de verwonding aangetrokken. Zo komt de wachtende dan uiteindelijk te staan op het bloed. Maar hierdoor zal er nieuwe geboorte zijn en komt de wachtende uit de afgrond. Daarna zien we de wachtende wachten op het voedsel, oftewel in een honger-situatie. Hierin moet de wachtende volhoudingsvermogen ontwikkelen, maar zoals we al zagen mag het volhouden niet teveel plaatsvinden, maar met mate. De wachtende moet namelijk in de honger aan zichzelf sterven.

Dan verliest de wachtende het, en valt de wachtende in de afgrond, maar dit is om helpers te ontmoeten.
Conflict. Iedereen die op de tocht door de onderwereld, door de grotere wereld, gaat krijgt hier te maken met oppositie en belemmering, met grote restrictie. Hier raak je vast. Hier moet de initiaat voorzichtigheid leren. Er is een pad, maar het vereist inspanning. De mens moet niet zomaar rivieren oversteken. Je moet hier het einde dus loslaten, en niet het hele pad gaan. Je moet halverwege stoppen en niet je zin of wil doordrijven. Je moet jezelf een halt toeroepen. Je moet het begin overdenken.
In het conflict is er afzondering die roddel veroorzaakt en verwonding brengt tot de mens. Dit zorgt ervoor dat men ophoudt met het gevecht en terugkeert naar huis. Dit is voor bescherming.

De mens kan het gevecht niet aan, en onderwerpt zich uiteindelijk aan het noodlot. De mens trekt zich terug van alle gevechten die gaande zijn. Hij verandert hierdoor. Alle beloningen worden uiteindelijk weer weggenomen.
De mens moet het leger bouwen en goed ordenen. De bron zal het decoreren, verfijnen. Dan trekt het leger zich terug. De bron moet het leger leiden, en moet het leger zuiveren.

De mens moet niet denken dat zijn overwinningen hem groot maken. Hij moet halverwege stoppen, nooit tot het einde gaan. Het einde is groot bedrog. Hij moet terug naar het begin. Hij moet teruggaan tot de kinderlijke dwaasheid.

Halverwege wordt alles afgebroken. Het einde zal nooit behaald worden. Er zijn namelijk “missing links”. Het moet terug naar het begin en dan moet er een andere richting opgeslagen worden, een ander pad, om te beschermen.

Het leven is niet de bedoeling om een leger te bouwen en te overwinnen om overal de held uit te hangen. Neen, het leger moet vanuit het verborgene voortkomen. Dit is ook de boodschap van het kruis. Dit is en blijft een belangrijke boodschap.

De eenheid moet ge-reorganiseerd worden.
De mens zoekt contact met iets of iemand. Door eerlijkheid.
Dan gaan er dingen mis met de contacten, maar dat moet de mens aanzetten om de dingen van binnen te zoeken, de contacten met de hogere wereld.
Hiertoe is alle afzondering ingezet.
De mens zoekt contact met degenen waar geen contact mee gezocht moet worden.
De mens wordt dan gedwongen contact te zoeken met zijn hogere zelf, zijn ware identiteit.

Er is niemand die alles bij elkaar houdt. De mens moet eerst terug naar het begin.
De mens moet terugkeren tot het pad.
Het pad komt ook de mens tegemoet en neemt de mens mee.
Ascheiding tussen mensen.
De mensen zijn te gevaarlijk voor elkaar. De mens moet terugkeren tot de bron. De kar die ze samen bereden is ook gebroken.

Langzaam macht overgeven. Het terugdringen van het overmatige geweld.
Het einde van de mens. De mens is niet teruggegaan tot de kinderlijke dwaasheid, maar heeft de middelen tot voorwerp van verering gemaakt en is

hierdoor trots geworden. Nu is het tijd voor de mens om tot de stilte te gaan, tot de vergetelheid.

Standvastigheid brengt gevaar. Voorzichtigheid is veel belangrijker. Dit gebeurt juist door de afzondering, waardoor er beter overzicht ontstaat en inzicht. Observeren.

De goddelijke verlamdheid, als de heilige slaap. De terugblik, aan het einde van het betreden, de herinnering. Dit is om te toetsen en om tot dieper inzicht en overzicht te komen, tot diepere verbindingen, om grotere verbanden te zien.

De mens probeert door geweld dingen op te lossen, maar het leidt tot nergens. De mens is agressief, maar hij kan geen ijzer met handen breken. De mens moet tot inzicht komen, tot de kern.
De heilige zwakheid : de Zoon, als de weg van het kruis, de heilige zwakheid leidende tot ware sterkte en overwinning, namelijk 'inzicht'. De ware sterkte is dus de wijsheid door de heilige zwakheid, die een alertheid is en een gevoeligheid. Dit is ook wat het woord 'sterkte' betekent in de oude talen. Het is een heel diep, poetisch woord.

De mens heeft een dubbele wond. De mens komt zo tot inzicht. Ook is dit een beeld van de opvoeding.

Dit is het groeien, maar dan zal het instorten. Zo zal degene die groter is geworden, gegroeid is, niet tot een monopolistische status komen. De krachten moeten namelijk eerlijk verdeeld worden. Degene die toenadert is dan ook naar binnen gericht. Telkens weer zal er balans worden gebracht.
De afgrond. Elk mens zal hier eens invallen. De afgrond is de val naar binnen. Hier zal de mens afbreken aan zichzelf, omringd door vele gevaren. In het ravijn zijn veel gevaren in de vorm van sterke stromingen. Hier leert de mens voorzichtigheid als hij helemaal is omringd en ingesloten door de sterke stromingen. Hij kan niet vooruit en niet achteruit. Elke stap kan fataal zijn. Zonder de heilige vreze, voorzichtigheid en discipline komt de mens nergens, en wordt dan gewoon door de baarmoeder opgeslokt. Ook zal de energie

verhouding in de benen en billen sterker zijn dan in het bovenlichaam. De mens die dit niet kent zal roekeloos zijn energie door zijn bovenlichaam laten stromen om zo te gaan lopen pronken.

De mens vreest en beeft, terwijl de mens dan onderzoek doet in het zelf. De mens doet dingen die de mens niet kan stoppen, wat de eigenlijke goddelijke onweerstaanbaarheid is. De mens raakt buiten zichzelf. De mens wordt tot de modder (vertraging) geleid, de aarde, de wildernis, tot het binnenste, waardoor de mens veel verliest, maar ook veel wint. De mens moet discipline leren, ten bloedens toe tegen alles verzetten om alles te testen. De mens moet koste wat het koste proberen het zelf stil te houden

Dit is het overgangsgebied tussen dood en geboorte.
Soms moeten er risico's genomen worden.
Dit is de afzondering. Dit is nodig om de mens tot wedergeboorte te brengen.

De mens is gezuiverd en onder de bron gesteld. Zo komt er weer evenwicht en harmonie. Hier is de mens dus teruggekeerd tot de bron en groeit op onder de hoede en tucht van de bron om het valse te overwinnen.

De vermindering, het vasten, de ascese, het binnengaan van de leegte. De zoon. Hier wordt er gewacht op de juiste tijd. Hierin is verfijning. Het laat vijandigheid zien en afzondering waardoor de mens tot de trofee. Dit is Ismael die ieders vijand is.’

Tekst 3 :

‘De Verscheidenheid, de Tegenstellingen. Verschillen mogen en moeten er zijn. Er is eenheid in verscheidenheid, en de tegenstellingen vormen elkaar. Er kan alleen maar vreugde zijn verbonden aan inzicht. Deze twee lopen gelijk op.

Waar vreugde vooruit gaat lopen ontstaat de Toronto dynamiek, wat we willen voorkomen. De vreugde zal dus consequent in restrictie moeten komen door inzicht. Elke dynamiek bestaat uit onderverdelingen, energieën, als seizoenen en mogelijkheden. Als de mens deze naast elkaar stelt, dan kan de mens zien waar het pad doorheen gaat, door gevoelig worden voor de energie. Dat kan niet altijd door een lot te werpen. De mens moet zelf gevoelig worden voor energie.

Het eerste beest is in het Aramees 'het beest van het moeras', wat 'het beest van PEHU' is in het Egyptisch. PEHU betekent : 'beyond', boven, over, wat als wortel heeft PEH, de diepste nacht. PEHU is verbonden aan PEHUI, de billen, de dijen, en de borsten van de duisternis. De billen zijn in het Egyptisch ook de achterkant van een schip. We zien in de Egyptische context van de apocalypse dan een heel ander beeld, namelijk van een zee, meer of moeras met een schip erop. Boven het schip is het vuur, een zon, als inzicht, maar dit kan dus ook het schip zelf zijn. De zee is vreugde in het Chinees, en het vuur is mooiheid, wat wil zeggen dat er alleen maar mooiheid is in inzicht. De rest is illusie. Mensen noemen vaak dingen mooi die juist hun inzicht uitdoven of wegbranden, omdat ze geen inzicht willen. Ook Toronto is hier op gestoeld. Het is een teken van luiheid, spijbelzucht, dienstplicht-weigering, belastingontduiking etc. Toronto is een gevaar voor het systeem van de gnosis.

Het schip is als de ark van Noach waarin redding is. Is dat wat de mens achter het beest zoekt ? In het Chinees is de draak een positief teken. In het christendom is de draak een negatief teken. Toch geeft de christelijke grondtekst een heel ander beeld. Vandaar dat de hexagram 'de Tegenstellingen' van belang is.

Een weggelopen paard niet najagen. Alles wat verloren is komt vanzelf terug. De Heer ontmoet je in een smalle steeg, oftewel op het smalle pad.

Als je op het smalle pad gaat krijg je alles terug wat je nodig hebt. Dit is de voorwaarde.

Niet vooruitgaan, maar je eerst verbinden met verscheidenheid, verschillen. Je

moet namelijk eerst bio-feedback geven, en je hebt eerst andere dynamieken nodig.

Vlees openrijten, een conflict, oorlog. Tegenstellingen mogen elkaar niet zomaar in elke situatie en in elk geval accepteren. Er moet ook ontmaskerd worden.

Het goede vinden in het slechte.

Tussen deze lijnen moet balans komen. Zo komen er geen valse New Age samensmeltingen die tot Toronto leiden. Nooit mag er overmoedig samengesmolten worden. Er is ook een strijd te voeren, en het toetsen. De puzzel mag niet geforceerd worden. Het gaat om de techniek, om de tussenstappen. Anders zal de motor niet werken, of zal de motor exploderen.

De I Ching zijn huizen met allemaal zes verdiepingen waarin de mens kan wonen en kan overschakelen. Dat schakelen is een hele kunst, maar het is al heel wat als die schakels er zijn, als de schakels worden besproken. Dat gebeurt eigenlijk in alle religies, maar het kan maar zo vastgroeien, en dan geeft de I Ching een helder overzicht, en geeft de zogenaamde "missing links".

De zee, of het moeras, het watergraf, draagt dus in de diepte de nacht van de grootsheid die zal verschijnen in de Ramadan, de maand van het vasten, in de islamitische mythologie. In het Aramees is dit ook wat in het christendom de komst van de Heilige Geest wordt genoemd. Het brengt een grote geestvervoering, want in het Chinees is dit moeras ook genoemd 'de vreugde'. Dit is een dualiteit. Het kan zowel goedgaan als misgaan. Daarom heeft de I Ching in de Tegenstellingen, een paar regels hiervoor opgesteld, zoals ook in het christendom en de islam regels zijn opgesteld voor het ontvangen van de heilige geest, oftewel de grote heilige nacht.

In het Chinees, in deze hexagram, zien we het vuur zweven boven het moeras, als het grote inzicht. De mens moet de gnosis ontvangen, als de sleutel tot de ware vreugde. Het beest, de wilde natuur van de mens, is de wortel van de zee, als de nacht van grootsheid die geopenbaard zou worden, als een groot vuur, als een groot inzicht.

Dit is ook de hogepriesterlijke pessa-steen, de verdelende steen. Deze activeert de gave van onderscheiding. Laten we kijken naar het mechanisme van deze dynamiek in de I Ching :

Blijf in je binnenste eerst, en treedt niet naar buiten. Kom de grenzen onder ogen en zie dat deze niet vast zijn, maar flexibel, onderworpen aan het schakel-systeem. Grenzen zijn dus relatief, maar eerst moet je daarvan de mechaniek onder ogen komen en je terugtrekken in jezelf. Blijf dus in je

woning, ga je tuin niet uit. Houdt het hek in ere en krijg inzicht wanneer je naar buiten kan gaan en wanneer niet. Vindt uit wanneer je in contact mag komen met anderen en wanneer niet. Dit is dus een schakel van communicatie. Hierin moet de mens diep gaan en er alle tijd voor nemen, zodat de mens dit niet slordig doet. Er staat veel op het spel. De mens moet dus de verkeerslichten van de communicatie leren verstaan. Dit is en blijft dus een heel technisch verhaal.

Verlaat al je oude manieren. Begin helemaal opnieuw. Laat alles los, al je kennis over zaken, en sta open voor het nieuwe. Dit is het punt waarop de mens zijn huis en tuin moet verlaten om naar buiten te gaan, op reis, buiten het hek.

Terugkeren tot de grenzen, maak een nieuw huis en een nieuwe tuin. Leer van het verleden, meng de nieuwe ideeën met de oude ideeën. Maak nieuwe onderverdelingen. Inventariseer alles.

De beperkingen leiden tot inzicht en zo tot vreugde. De beperkingen laten namelijk het pad zien. De beperkingen sturen de mens op het pad, en beschermen de mens tegen gevaar.

Leef zuinig, door minimalisme. Hierdoor zul je ook anderen kunnen helpen.

Dit alles wordt getest door druk van buitenaf, door beschuldigingen. Toch moet de mens volharden in het goede.

In het oude China was dit de hieroglief van een vis op het vuur. De vis is het beeld van de eenzijdigheid. Het vuur zorgt voor relativering, een stimulatie voor het verbeeldingsvermorgen. Het vuur zorgt voor onderscheiding. Dit is metaforisch, zoals ook de hogepriesters offers moesten brengen om de pessa, de onderscheidings-steen, op te laden.

De pessa is een groot paradijselijk eiland waartoe de mens moet terugkeren. Door de inwijdingen tot de pessa ontstaat er communicatie met de pessa. De pessa ligt dus diep opgeborgen in het zand, de aphar, van het paradijs.

Pessa is de belichaming van de hogere gnosis, de schat in de eeuwige duisternis. De duisternis is dus niet een doel op zich, maar een middel. Uiteindelijk moeten we tot grotere onderscheiding komen, tot het diepere mysterie van het nachtzicht. In de worteltekst is het Griekse zand van de zee ook het zout. Zo belichaamt de pessa een geheel nieuwe natuur, van zand, wateren en zout, als een ontdekt eiland. De naam van dit hexagram in het Chinees is Tsee.

In de KJV staat Johannes op het zand van de zee wanneer hij het visioen van het beest krijgt. Johannes werd hier naartoe genomen in zijn geestvervoering. Zo kon hij dit eeuwig mechanisme van het onderscheiden waarnemen en ervaren, wat dus niet buiten de dualiteit omging. Vandaar dat wij ook spreken van een dubbelvisioen hier.

In dit hexagram is er een balans en samenwerking tussen gevaar boven, en vreugde onder. Zij vormen elkaar. Zonder gevaar op de reis kan er geen

vreugde komen. Goed omgaan met gevaar leidt tot inzicht, wat vreugde brengt. In dit hexagram ligt het moeras onder, en het water, het onpeilbare, het gevaar, boven. Juist het gevaar is de diepte. De mens die de diepte volgens de daartoe aangestelde regels ingaat maakt vanzelf antistoffen aan tegen het gevaar. Er is ook een heilig gevaar wat een mysterie is, een gevaar wat de mens zal overweldigen. Er zijn dus verschillende soorten gevaren. Juist het heilige gevaar, wat een positief gevaar is, is de bescherming.'

Bespreking :

We zien dat het allemaal voortkomt vanuit de baarmoeder, de billen van de natuurvrouw, haar dijen, haar borsten, wat een beeld is van de ark. Dat is moeder natuur, moeder wildernis. Zij weet wat te doen. Zij heeft de kennis. Zij is de kennis. Alles is in een hogere orde, ook de chaos. In het orakel van het oude China zien we dit, het samenspel van de tegenstellingen, wat een nieuwe taal vormt van dialectiek. De mens gaat hiervoor door de trechter, door de duisternis van het kruis, om inzicht op te wekken en zo ware vreugde die dieper ligt dan zomaar wat aardse vreugde. Daarom mag een man ook niet zomaar gaan lopen protsen met iets wat er helemaal niet toe doet. Hij moet terug naar de moeder en minderen, terug tot de natuur, terug tot het kruis, zoals Heracles in zijn werken ook naar de amazone moeder moest om haar riemen van restricties te ontvangen. Heracles was een asceet, geen hedonistische, protserige atleet. Hiertoe moest Heracles in zijn negende werk tot Themiscyra gaan, de hoofd nederzetting van de amazones. Het lag aan de zuidelijke kust van de zwarte zee.

Dus :

De vreugde zal consequent in restrictie moeten komen door inzicht om ware vreugde te kunnen blijven, en dat is dus niet zomaar aardse vreugde, maar dieper. Denk aan het woord vrucht wat gerelateerd is aan het woord vreugde. Als je geen vrucht draagt in je leven is dat dus ook geen ware vreugde.

Dan : Grenzen zijn altijd flexibel, altijd onderhevig aan balanzen. Wijd je toe aan het smalle pad, en weet dat dit door verscheidenheid gaat. Alleen verscheidenheid brengt onderscheiding, zodat je op het smalle pad kunt blijven en niet wegvalt op de brede weg van de eenzijdigheid. De eenzijdigheid is heel glad en heeft geen ware houvast. De beperkingen leiden dus tot inzicht en zo tot vreugde. Dit is de vreugde van de hemelse riemen of touwen, de vreugde die Heracles ontving toen hij de riemen van de amazones vond in zijn negende werk, zijn negende opdracht. Dit was heel gevaarlijk, want als Heracles de verkeerde riemen zou ontvangen, namelijk de riemen van het vlees, de zonde, en het hedonisme, dan zou het hem ten val brengen. Daarom kwam de godin Hera, of Here, tussenbeiden, en stookte de amazones tegen Heracles op. Er was eerst een grote strijd, opdat Heracles getest zou worden, beperkt zou worden, zodat hij op het smalle pad kon blijven en tot de ware riemen, het ware hemelse touw, zou komen, om hierdoor geleid te worden. We kunnen dit

vergelijken met Jakob die met de godin streed op Pniel als beeld van dat eerst alles getoetst moet worden. Dat gebeurt dus aan beide kanten. Alleen de toetsers en de getoetsten zullen tot het overgebleven volk behoren. Hierin moest Heracles ook elke vleselijke amazone overwinnen, oftewel zijn eigen vlees. Hij moest zichzelf disciplineren met hemelse touwen. Dat is wat het pad van Areta is in de stoicijnse filosofie, waarvan Heracles een aanhanger was, en later Paulus en Petrus die het verchristelijkten, en waardoor deze lijnen nog steeds te vinden zijn in de grondteksten van de bijbel.

De amazones leefden dichtbij Gargarei, wat in de noordelijke heuvels van de Kaukasus ligt, tussen de zwarte zee en de caspische zee in. In Gargarei leefden de Gargarianen, stammen van alleen maar mannen, en deze hadden zowel oorlogen als handelsrelaties met de amazones, en plantten met elkaar voort om beide volkeren in stand te houden. Meisjes werden gehouden door de amazones en jongens werden gegeven aan de Gargarianen. De Gargarianen waren dus een soort mannelijke tegenhangers van de amazones, of gewoon mannelijke amazones. Zij waren dus gescheiden van de vrouwelijke amazones door een berg, en hadden soms ontmoetingen met elkaar, en keerden dan weer terug, maar er waren ook tijden van oorlog en ballingschap. Elke stam en situatie had zijn eigen kenmerken. Er waren ook stammen die als het kind een jongetje was het jongetje doodden in plaats van het aan de Gargarianen te geven. Dat komt ook voor in het boek Exodus van de bijbel. Dat had ook te maken met een zekere vrees. De amazones waren bruut en wreed naar mannen omdat ze bang waren dat ze anders door mannen in gevangenschap genomen zouden worden. De meisjes werden in leven gelaten en al zo vroeg mogelijk opgeleid en getrained tot krijgsvrouwen en kregen dezelfde methodes overgedragen. Deze lijnen kunnen we ook nog diep terugvinden in de samenleving. Denk aan het onderscheid tussen man en vrouw.

Herodotus noemde de amazones daarom ook wel de Androktones, de mannendoders. Het was vaak absoluut uit den boze voor hen om relaties te onderhouden met mannen, maar soms moest dat dus gebeuren, want anders zouden ze uitsterven, dus hadden ze soms jaarlijkse ontmoetingen, of als ze een slaaf hadden, dan werd zo’n slaaf daarvoor gebruikt een keer of twee keer in het jaar. Sommige amazones walgden zo van mannen dat ze als dat moest gebeuren niet direct lichamelijk contact hadden met de man, maar alleen met haar voeten, en dan namen ze het zaad van hun voeten om dat in hun vagina te brengen. Zo’n afkeer hadden ze soms van mannen. De man moest niet denken dat hij ook maar iets voorstelde bij de amazones. Hij moest zich niets verbeelden. De Gargarianen waren zich hiervan bewust en vreesden vaak de amazones. Ze gingen daar niet lichtzinnig mee om. Dat heeft ook weer met bovenstaande principes te maken.

Het zijn dus allemaal slechts beelden van de noodzaak van het toetsen, grondig toetsen, totdat het vlees sterft, de besnijdenis plaatsvindt, en het zaad van ware vreugde uitgestort kan worden, wat dus inzicht is. Het is dus allemaal metaforisch, en de vleselijke mens heeft dus alles zwaar verletterlijkt.

Dus :

Tegenstellingen in conflict,

maar ook : het goede vinden in het slechte, door er metaforisch mee om te gaan.

Er is een bepaalde relatie tussen de germanen en de gargarianen. Ook de germanen vreesten en vereerden de amazones, namelijk de strijdgodinnen, de walkuren, en alleen als ze erin zouden slagen hun vlees te doden en af te rekenen met de valse beelden van de amazones, dan zouden ze tot de strijdhemel, het walhalla, opgenomen worden. Als eerste was het hun taak dus om zich af te zonderen en hun taken te volvoeren, zoals Heracles, om zo ware vrucht te dragen. Zij waren ascetisch, zoals de Gargarianen, in tegenstelling tot de Barbarianen of Barbaren, die vaak hedonistisch waren en hier allemaal geen rekening meehielden. Kunnen Gargarianen en amazones in vrede met elkaar samenleven ? Of is er teveel gevaar ? Is er nog een strijd te voeren ?

Dit is wat de pnielitische dialectiek van heracles is : stelling – tegenstelling – samenstelling, wat alleen maar taalkundig gebruikt kan worden in het toetsen, omgeven door het toetsen, eeuwig toetsen wel te verstaan, niet halfgebakken. Halfgebakken is iets van het vlees.

Tekst 4 :

Het beest wat opkomt uit de zee. Dit wordt duidelijk in de Chinese mythologie. In de Chinese mythologie leefde er een beest onder de zee die met elke lente opkwam uit de zee. Zoals het beest uit Openbaring was ook dit beest een mengsel van verschillende dieren. Het beest heette Nian, en was een soort kruizing tussen een leeuw en een stier.

Nian is in de Chinese mythologie verbonden aan de oerzee, en in de Egyptische mythologie heet het Nun, en Nun is de oerzee zelf ook, de water-afgrond. Dit is

verbonden aan het Egyptische woord 'Nen', de inactiviteit. In het calvinisme komt dit voor als de put van de machteloosheid, waarin de mens niets kan doen, de zogenaamde T-wet. De vrouwelijke vorm van Nun is Nut in het Egyptisch.

Ook de I Ching wijdt aandacht aan dit onderwerp, in hexagram 29 : de afgrond, de oerzee. Hier ondervindt de mens dat hij niets kan.

De mens raakt het pad kwijt, wat juist nodig is om het nieuwe pad te vinden. Eerst is er chaos, dan is er schepping.

Dan moet de mens in de afgrond kleine stapjes nemen, en niet protserig zijn als een superman. De mens heeft deze afgrond dus nodig. In de Egyptische mythologie draagt Nun, Nian, het schip van Ra door de onderwereld, tot de nieuwe geboorte, het aanbreken van de dag. Ra reist in zijn boot door het lichaam van Nut, de oermoeder, die hem dan baart.

Dan kan de mens niets meer en is hulpeloos als een baby. De mens mag hier ook niets want alles zou afbrokkelen. De mens moet hier wachten op gunstigere omstandigheden en moet het weer in de gaten houden. Het zal wel weer veranderen.
Dan begint de zwakheid sterkte te oogsten in de vorm van wijn. De mens oogst inzicht in de depressie die vreugde brengt.

Het water of de wijn is nog niet over de rand gegaan van de afgrond om naar anderen te stromen. De mens moet eerst nog dieper zichzelf onder ogen komen, aan zichzelf werken, en aan zijn principes voordat het zal overstromen tot de ander.

Dan is de mens gebonden met touwen en ligt in de doornenstruiken, terwijl niemand helpt. Dit zal drie jaar duren. De drie jaren zijn metaforisch. In het christendom zijn dit drie dagen. In de christelijke mythologie was Jezus Christus voor drie dagen in het holst van de dood, in de afgrond, voordat hij de weg eruit vond, net zoals Jona drie dagen in de buik van de vis was in de zee. In die zin zijn Jezus en Jona ook beeltenissen van het beest.

Het pasen breekt de oude structuren af, en laat de diepte zien.

De afgrond mag zo worden tot een waterput, tot een wijngaard. Dit is als het komen tot de put van vrouw Holle, van Hel, die samen met haar wolf de Germaanse gids van de onderwereld was, en waar ook het woord "Holland" van komt. De Waterput is ook een afzonderlijke hexagram in de I Ching om te laten zien hoe dit werkt, hoe de waterput aangelegd kan worden.

Eerst is de put nog modderig, wat een beeld is van vertraging. Alles moet eerst in de heilige en eeuwige vertraging komen, zodat alle overmoed afsterft.

Dan zit er een lek in de put, zodat het water wegstroomt, en nooit echt op kan komen. Dat kan heel frustrerend zijn, maar het lek staat juist voor een dynamiek die nog ontbreekt. Daarom heeft het lek aandacht nodig. Ook is het lek een beeld dat eerst moet het giftige water wegstromen. Het water moet eerst zuiver worden. Het lek is er dus voor je eigen bescherming. Je moet eerst de leegte in, zodat het ware water op kan komen. Eerst moet de mens de diepte in.

Dan is de put gezuiverd en hersteld, en is zo klaar voor gebruik, maar niemand neemt ervan. Dit duidt op een positie van grote afzondering. Eerst moet je zelf gebruik leren maken van de waterput. Niemand mag de bron vervuilen. Het gaat om jou en de bron.

Dan verfijn je de waterput nog meer. Je blijft werken aan de waterput om het nog beter te maken. Niemand kan je tegenhouden.

Dan is de waterput op de juiste, centrale plaats. Het water is koud en vers, en anderen kunnen ervan drinken, als een eerste stap tot de buitenwereld. Dit mag niet overdreven worden. Richt je op de eerste verbindingen en laat de rest rusten. Zoek het grote en massale niet op.

Dan is de waterput in volle glorie die kan schenken en ontvangen, en grote menigtes kan ondersteunen. Het is een vol systeem, zeer verfijnd, en het

begint routine te worden. Alles gaat automatisch.

De mens wordt dan uit de afgrond getrokken, zoals Noach uit de zondvloed werd getrokken en tot de wijngaard werd geleid.

In de afgrond zagen we een gebondene in de doornenstruiken voor drie jaar, als onderdeel van het mechanisme van de afgrond, en toen kwam er wijn op vanuit de afgrond. Dit kwam dus terug in het christendom als Jezus die de doornenkroon droeg en wijn met gal te drinken kreeg om zijn pijn te verlichten. Jezus was in de afgrond van de dood voor drie dagen, wat metaforisch is. Zo is er een overgang van de afgrond tot de waterput, tot de wijngaard.

Zowel in de Germaanse als in de Egyptische mythologie leidt de wolf door de onderwereld, tot de wijngaard. Dit is wat het pasen doet. Zo mag de mens ook verbonden worden met de wijnstok en worden tot een wijnstok door het pasen heen, zoals in het christendom. Dit is iets heel metaforisch. Noach beelde het watergraf uit en kwam zo tot de wijngaard. In het oude Egypte was de wijn verbonden aan de wet. Daarom is wijn en vreugde onlosmakelijk verbonden aan inzicht, wat ook de I Ching stelt. Dit is als het beest komende uit de zee. Even later zien we in Openbaring het beest met meerdere koppen bereden worden door een vrouw, als Nut die laat zien dat haar baarmoeder een beest is waardoor de mens een reis moet maken om wederomgeboren te worden. Zoals de Egyptische Ra en de Judaïstische Jona moet de mens reizen door de buik van het beest. Dit zijn allemaal patronen van de I Ching.

De waterput wordt dus steeds meer tot een wijnpers of een wijngaard naarmate we er meer mee werken, zoals water dat in wijn wordt veranderd.

Dan mors je wijn op een hooggeplaatste. Het wijnvat is omgevallen. De wijn doet wat het wil en stoort zich niet aan de orthodoxe structuren. De wijn onderwerpt zich niet aan jou, en ook niet aan de ander.

Dan kom je tot de kern van de wijn. Je bent vertrouwd met de wijn en dient het ook aan anderen op.

Zo ga je als Noach je wijngaard leren kennen. Van waterput tot wijnpers, als de put van vrouw Holle, van Hel, die vrucht draagt. De Romeinse wijngod Bacchus was overgenomen uit Egypte, waar hij ook Mises werd genoemd, 'gered uit het water'. Dit betekende dus oorspronkelijk dat hij werd gered doordat het water tot wijn werd. Ook bracht hij de wet op twee stenen tafelen, wat in het Judaïsme dus terugkwam in hun Mozes verhaal. Ook vertoont het in die zin parallellen met het Noach verhaal. Noach-Mozes werd uit het water gered tot de wijngaard, het beloofde land, en in het Exodus verhaal van Mozes is dit dus een heel volk wat uit Egypte vertrekt. Dit alles staat in verband met de apocalypse in de context van de Chinese mythologie, als het beest wat uit de zee opkomt en het volk met zich meeneemt. Het beest doet de zee splitsen en leidt het volk tot de wijngaard door de exodus. Al deze verhalen gaan over hetzelfde. Dat het getal van het beest 666 is, wat ook het getal van de troon van Salomo is en het getal van zijn jaarlijkse goudoogst, wijst terug op de hexagrammen die steeds uit het getal 6 bestaan. Het getal van het beest gaat dus over de structuur van de I Ching. Het is christelijke apocalypse verweven met de Chinese mythologie, maar de christelijke apocalypse heeft ook een duidelijke Egyptische achtergrond, en die achtergrond was dualistisch.

Aan het einde van het twaalfde uur van het Egyptische boek der poorten ontvangt Nut Ra, en komt Nun uit het water voort om de boot van Ra op te tillen, te redden uit het water, om zo tot de wijn te komen. Ra is hier in zijn Kepri vorm, de kever of scarabee, als het teken van de wedergeboorte, van het aanbreken van de dag. Kepri komt in de oud Egyptische afbeeldingen tot een rode bol als beeld hiervan. Kepri betekent 'worden', wat hayah is in het Hebreeuws, waar het woord 'Jehovah' van afgeleid werd.

Het komen van het water tot de wijn is dus in diepte ook het komen van het gevaar tot de wetmatigheid.

Bespreking :

We hoeven geen water bij de wijn te doen, maar we mogen wijn uit water halen. We mogen het goede zien in het slechte. We mogen een andere kijk

krijgen op dingen. Waar wijst het gehuil van de wolven op ? Het is een dieper pasen. Het is het pasen van de zogenaamde positieve eeuwige verdoemenis zoals in de Israelitische gnosis, de checed alam, de eeuwige zorg en tucht, als onderdeel van de ascetische opvoeding. Je moet de checed ontvangen, de tucht, en die is eeuwig, alam. Het is de nieuwe wereld. Het is gebouwd op de traanklieren, niet op de spierklieren zoals de huidige wereld. Jezus zegt hierover :

Mattheus 8
11 Ik zeg u, dat er velen zullen komen van oost en west en zullen aanliggen
met Abraham en Isaak en Jakob in het Koninkrijk der hemelen; 12 maar de
kinderen van het Koninkrijk zullen uitgeworpen worden in de buitenste
duisternis; daar zal het geween zijn en het tandengeknars.

Dit zijn duistere raadselen van de gnosis, dualistische gelijkenissen. De kinderen van het koninkrijk zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis om daar te wenen. Het is niet voor de heidenen, maar voor de heiligen. Het Aramees, de taal van Jezus, maakt duidelijk dat het hier gaat om een opvoeding (npq). Ze moeten uitgaan om getuchtigd te worden, onderwezen te worden, over de diepere dingen, over de buitenste duisternis. Het is een plaats waar ze gebruikt worden in het Aramees, een plaats waar ze geheel uitgemolken worden, slaaf zijn. Ze worden hier verdoemd tot de honger, tot de leegte. Ze worden hier naaktgemaakt, ontmaskerd, wat in het Aramees ook een beeld is van vertaling. Het is de plaats van grote verbrokenheid. Het is een veel hogere roeping waar Jezus over spreekt dan zomaar met Abraham, Isaak en Jakob te zitten in de hemel. Dat is slechts voor de heidenen, voor de beginnelingen. De kinderen van het koninkrijk worden tot een grotere duisternis geroepen. In het Aramees zijn het de kinderen van mlk, het wortelwoord van Maleachi, wat staat voor het volkomen offer. Ook is het een wortelwoord van Amalek. In het Grieks zijn het de kinderen van basileia, van het woord basis, de voet. In het Grieks zijn het dus de kinderen van de voeten, van het oer. Zij zijn niet gericht op protserige spieren van de man, maar op de voeten die het paas evangelie brengen (Efeze 6), en die voeten zijn lieflijk, maar ook een beeld van de tucht. In de diepte leert de mens weer wenen in de verbrokenheid. In het Aramees is het ook een plaats waar de mens gestenigd

wordt, want tanden kunnen ook stenen betekenen, en in het Aramees is het figuurlijk. De wet wordt hier ingeprint. Ook is het een afgrond waar de mens invalt. Zowel in het Grieks als Aramees is het ook een plaats van boosheid, van woede, van wildheid. Het is een plaats van marteling waar de mens verstijfd, waar ook het vlees verstijfd, om zo een volkomen zaadoffer te schenken. De buitenste duisternis is een beeld van de vagina, maar ook van de voet. Hier worden de druiven getreden. Het is een beeld van uiterste wanhoop, maar het is metaforisch. De mens wordt hier tot het uiterste gedreven voor een reden.

In het Grieks is de mens hier een uitgeworpene, een ekballo, wat in de wortels ook een woord is voor de zaadlozing (ballo), en het binnengaan van de vagina. Het is een plaats van honger, van restrictie en ontzegging (exoteros). De mens is totaal afgescheiden hier en overgeleverd aan schijnbaar grote onverschilligheid. In het Aramees is het ook een plaats waar de mens slechts een product is, een koopwaar (npq). De mens wordt hier verhard, verstijft hier, hwy, wat ook een woord voor de slang is, en wat duidt op de erectie, om klaargemaakt te worden voor de zaadlozing, het volkomen offer. Hier moet ook bij opgemerkt worden dat de fallus in het Aramees een beeld is van de mens. Het is hetzelfde woord.

Het beest dat opkomt uit de zee, ja, het is deels ook het vlees, omdat het de fallus uitbeeldt die moet sterven aan zichzelf in de vagina, of onder de voet als een druif getreden te worden, om zo een volkomen offer te brengen. Het komt in de oude teksten ook uit de anus, als beeld van de verworpene, de afgezonderde.

Ga fundament krijgen in de traanklieren, die door het hele lichaam lopen, niet in de spierklieren. De spierklieren maken mensen overmoedig. Jakob werd tot verbrokenheid geleid, en Izaak tot Gerar. In Genesis 26 is er een hongersnood en moet Izaak hongerend gaan tot de Gaza strook waar de Filistijnen, de Palestijnen, wonen, in het land Gerar. Gerar betekent besnijdenis, de plaats waar alles doormidden wordt gezaagd, waar dingen worden afgehakt. Als ons leven door Gerar gaat dan wordt alles in ons ook door midden gesneden, wat de besnijdenis inhoudt, van hoofd en hart, voet en oog, oor en hand. Zo kwam Izaak tot de plaats van de waterputten, waar hij het water des levens vond.

Ook groef hij putten, wat in het Aramees onderzoeken betekent en spioneren. Ook is het in het Aramees het terugkeren tot de oorspronkelijke bron, de regressie, als beeld van verandering. In het Hebreeuws is de put of bron die Izaak graaft ‘bere’, wat overigens een Surinaams woord is voor moederschoot. Water wordt tot wijn, tot tranen. Dit is ook een beeld van de Berserker (Noord-Germaans) en de Einherjar, zij die uitverkoren waren door de walkuren, de Germaanse oorlogsgodinnen. De berserker betekent in het Oud-Noords zij die de beer hebben overwonnen, de berentotem zich eigen hebben gemaakt. De berentotem is een totem van afzondering, van het totale eenlingenschap wat afgestorven is aan het lagere collectief. Het woord leidt dus helemaal terug naar de putten van Izaak in Gerar. In Gerar zou Izaak vruchtbaar zijn, maar hij zou er als vreemdeling wonen, als gast. Hier kwam hij tot een verbond met de koning van de Filistijnen, van de Palestijnen in die tijd, Abimelek, wat de heerschappij van de moeder betekent. Zij hadden hun cultus rondom een godin of moeder godin. Melek betekent het consulteren, raadplegen, als van het orakel van de godin. In het Egyptisch is de ab of de b de voet, de bron, het oertijdperk, de oorzaak, oftewel Orion. Abimelek betekent dan de voet van Amelek, of de voet van Malaki, ook een Hebreeuws woord voor Maleachi, wiens boodschap was dat het offer volkomen moet zijn. De Gargarianen hebben hun wortels in Gerar, in het palestijnse gebied. Het zijn dus de kinderen van de voet, waar Mattheus 8 over spreekt, zij die de buitenste duisternissen inmoeten om daar te leren wenen, boetvaardigheid te leren.

In het Aramees, de taal van Jezus, is de buitenste duisternis de bere sok, of bry swk (br hsk), oftewel terugleidende tot de putten van Izaak in Gerar. Bry of bere betekent in het Aramees wild, ongetemd, profaan, pervers, afgezonderd, het vreemde, verlaten, ongekende.

De berserkers pijnigden zichzelf voor de godin, ontdeden zichzelf van kleding, net zoals de Spartanen in Griekenland zichzelf tot bloedens toe geselden voor het altaar van de godin, tot wenens toe, en daar smeekten, en zoals ook de Gargarianen leefden in boetvaardigheid. De Berserkers werden ingesmeerd, geverfd, met de moeder aarde, of zwarte verf, als een beeld dat ze onder de grond waren gegaan.

Mozes werd uit de zondvloed gehaald, zoals Noach, door de Egyptische prinses, de Hiti, Hathor, om zo ingewijd te worden in de Egyptologie. In het Aramees zijn deze dochters nuances, samenhang, bra, brat, waar ook weer de germaanse Bertha Grootvoet uit voortkomt, oftewel de grote diepte, een naam voor de onderwereld, de hel en de aanvoerster van de wilde jacht tijdens het joel-feest, de Germaanse voorloper van het kerstfeest, waarin het kwaad werd verdreven. BRT (barit) is in het Egyptisch een kooi, en een verbond, een contract (barta), van het wortelwoord 'ber', put, uitgang, naar buiten. In het Germaans is Bertha verbonden aan het verborgene. Grote Bertha of Bertha Grootvoet ging op haar wagen door de lucht tijdens het joelfeest en bezocht dan de huizen van de kinderen om een zilveren munt in hun schoen te doen als ze goed waren geweest. Haar volgelingen waren de Berserkers, die bedekt waren met de moeder aarde, of zich hadden geverfd met zwarte verf. Zij waren degenen die aan zichzelf waren gestorven in de aarde, zoals de einherjars die door de Germaanse oorlogsgodinnen genaamd de Walkuren opgenomen waren. Het duidt dus op het moment waarop de walkuren een einherjar verkiezen, oftewel het moment waarop ze aankomen in dit geheime ondergrondse gebied doordat ze aan zichzelf zijn afgestorven. Het is het moment dat ze de zilveren munt in hun schoen vinden. Dit is dus de daadwerkelijke opname van Mozes door Hathor, oftewel door de walkuren. Hierom krijgt hij de wet in zich geprint. Dit is dus tegelijkertijd de opname van Noach. Zij worden uit het water genomen, als door zielenvissers. Zo wordt hun aarde, hun bestaan, geschapen, als in een cyclus. Ook de schepping van Adam is als het uit het water nemen.

Zij worden gestoken door vissperen door de Hiti. Sekhmet is het steken, als Zukki-ma'at, de wet van Zukki. Zukki is de stam die het volk van Ishmael door de woestijn leidde tot het land Nod, wat beschreven wordt in de Bilha. In het boek Zukki :3b-5 staat :

3b. Vaak werden hen van het volk van Ismael 'verkocht' door de Hiti stam aan de Zukki stam.

4. Dit is niet letterlijk een 'slavenhandel', maar symbolisch. De 'handel' is een beeld van purificatie, een tocht, een rechts-systeem, de grens, een plaats in de

onderwereld.

5. 'Slavernij' is een metafoor van heiligheid en bescherming. Alleen door opvoedkundige restrictie kon het volk van Ismael tot Nod komen. Nod is een gebied in het land Kanaan, het beloofde land.

Dit gaat over het punt dat het volk wordt overgedragen aan de wildernis om de wet ingeprint te krijgen na uit het water te zijn gehaald, oftewel de exodus opname, wat parallel loopt aan de opname van Mozes. De slavernij is geestelijk als de heilige gebondenheid, de heilige slavernij tot God. De zonen Gods kwamen tot de aarde en werden opgenomen door de brt-dochters van Adam, zoals Jezus, de zoon van God, kwam tot de aarde, tot het kruis, om zo opgenomen te worden tot de hemel, zoals de Germanen tot Bertha werden opgenomen door haar walkuren. Dit is de diepte van het Sekhmet-Hathor mysterie. Hathor geeft geboorte aan de mens, en neemt wraak op de mens door Sekhmet, als het samenspel tussen de Hiti stam en de Zukki stam. Dit is dus de achtergrond van het gehele mysterie van de buitenste duisternis, de bere sk, of bere zukki, of zukki-bere, waar Jezus over sprak. Daar gaan de kinderen van de voet, de berserkers, de gargarianen, de geraritische palestijnen, naartoe, om boete te doen, om te leren wenen. Zo leren zij leven vanuit de traanklieren en niet meer vanuit de vleselijke, overmoedige spierklieren. Zo ontwikkelen zij een zekere pezigheid, want zij die zwak zijn zijn sterk. Dit is waar de berentotem over gaat, waarin de mens leert wat ware sterkte is, de sterkte van de honger, van de afzondering.

Vóór de christelijke invasies was "Hel" onze Germaanse moedergodin, als een principe van de vruchtbaarheid. Zij was de gids door de onderwereld, oftewel de gids door de moeilijkheden van het leven. Zij was ook genaamd Hulda, of vrouw Holle. In die zin moeten we allemaal door de hel, de baarmoeder, om wedergeboren te worden. De hel is de opvoeding, en daar hoort ook correctie bij. In de grondteksten van de bijbel is de hel iets heel moois, voor genezing.

Een ander woord voor hel was het Hoogduitse "Peraht", ook verbonden aan het oud-Duitse "pergan", wat "verborgen" betekent. De personificatie hiervan was de Zuidelijke nicht van Hel, genaamd Perchta, Berchta, Bertha, Brigit of Berit.

Beiden zijn zij beschermers van de beesten. In Ierland was dit de godin Brigid en Sint Brigid, en in Zuid-Amerikaans Catholicisme is dat Maman Brigitte.

Bertha, Brigit, oftewel Berit, reed 's nachts gedurende het joelfeest, en het latere kerstfeest, op een rijtuig door de nacht als aanvoerster van de Wilde Jacht, die bestemd was om boze geesten te verjagen. Zij bezocht ook de kinderen. Als kinderen goed waren geweest kregen ze een zilveren munt in hun schoen. Als ze slecht waren geweest dan werden hun buiken opengesneden en dan werden er stenen in gedaan. Vergelijk ook het verhaal van Roodkapje waar dit met de wolf gebeurt. Zij was de brenger van nachtmerries, Zij die de adem wegneemt, op haar slachtoffers inhakt met een bijl, en lawaai maakt met ijzeren kettingen. Zij bracht ook verlamming. Bovenstaand verhaal kun je ook vergelijken met het Sinterklaasfeest. In Italië wordt zij de kerstfee of kerstheks genoemd, en beloont goede kinderen met snoep in hun sok, en slechte kinderen met kolen of as in hun sok. Dit is verbonden aan het drie koningen feest, van de drie wijzen die het Christus-kind bezochten om geschenken te brengen. Er is ook een legende dat zij haar zoon verloor en het daar heel moeilijk mee had, en dat toen ze hoorde dat het Christus-kind werd geboren ze dacht dat het haar zoon was en hem bezocht om hem cadeautjes te geven. In een andere legende werd ze bezocht door de drie wijzen die op weg waren naar het Christus-kind. Ze vroegen haar om de weg, maar die wist ze niet. Ze bleven die nacht bij haar slapen, en vroegen haar toen mee te gaan met hen, maar dat wilde ze niet. Even later wilde ze toch, maar ze kon de wijzen en het Christus-kind niet vinden, en zou sindsdien altijd hebben rondgezocht.

Al met al is zij de moeder van alle kinderen, en ook van het Christus-kind, en is zij een soort personificatie van het loon-systeem. Dat is dan eigenlijk ook wat de hel is. Al in de Egyptologie was het zo dat de hel geschenken van kennis gaf aan de goeden, en de slechten werden erin vernietigd. De hel is gewoon het pad van het kruis waarop we allen moeten gaan. Juist de goeden moeten veel lijden om tot de kennis te komen. Als het lijden er niet is dan valt de mens in een boze slaap, en dan leven ze in een leugen. "No pain, no gain."

Als sint Brigid is zij vergezeld met eeuwige vlammen, met het eeuwige vuur. Haar eeuwige vuur was omgeven door een heg. Als men die heg probeerde

over te gaan dan kwam er een vloek over hen heen die hen krankzinnig maakte, of verlamd of die hen doodde. Natuurlijk is dat mythologie met een diepere betekenis. Brigid, of Brigit, is de godin van vruchtbaarheid, genezing, educatie en toerusting.

Het woordje bruid kwam ook voort vanuit deze godin, Bertha Grootvoet. Zij verandert water in melk. De Berserkers, de kinderen van de voet, waren haar volgelingen. Zij waren de kinderen van het smalle pad.

Bertha werd later vermannelijkt tot Sinterklaas, en het joelfeest werd tot kerstfeest. De Hebreeuwse bijbel begint met 'beresit', bere-rosh-t, in de beginne. Bere is de Surinaamse baarmoeder, in het Sranan Tongo. BRTN betekent in het Aramees zus of partner, relatie. BRT betekent dochter. BRT-TNH betekent mede-student, samen studeren. BRT (barit) is in het Egyptisch een kooi, en een verbond, een contract (barta), van het wortelwoord 'ber', put, uitgang, naar buiten. In het Germaans is Bertha verbonden aan het verborgene. Al met al duidt het erop dat de mens een relatie moet aangaan met het verborgene.

Bertha is de leidster van de wilde jacht in het joelfeest, waarin de doden komen om de wolf te overwinnen, het wolvenmedicijn, het mysterie van het wenen, zich eigen te maken. Dit is ook het wenen in de eeuwige verdoemenis, de eeuwige wanhoop waarin het vlees afsterft. Het is het geheimenis van de wedergeboorte. Dit is een eeuwige tuchtzorg, een eeuwige opvoeding. In het Ragnarok zal de wolf losbreken om zo ook ten onder te gaan, opdat de mens het wolvenmedicijn tot zich kan nemen.

De Vuh zegt hierover in de Halal :

‘Symbolisch gezien is mayim, het matriarchische voetenzweet voor de schepping, geweldenaren, het oordeel over hen die onderworpen waren onder de matriarchische voeten, oftewel aan chasma (de afgrond, waar Christus uit voort kwam om dit af te dekken).

Suiker was de vijand uitgezonden tegen dit matriarchische voetensap van de

onderwereld. De voet is in het Aramees het symbool van de voedingsbron, omdat het de mens met de aarde verbindt. Suiker wil dit contact verbreken. Suiker is jaloers op deze voedingsbron. Wij leven op een valse afspiegeling hiervan, genaamd de aarde. Mayim leidt terug tot de chasma, de afgrond. Mayim is een bloedvergieter. Wij kunnen suiker alleen overwinnen door veel bloedvergiet, in de geestelijke wereld, oftewel het overwinnen van het vleselijke.

Mayim is een geweldenaar die dus niet lieflijke zachte wateren voorstelt, maar de stromen van bloed. Dan hebben we een veel beter idee van wat het paradijs is : een oorlog. Hieruit voort kwam de boom des levens (chay/zoe), van profetische strategie. Het is de boom van rhema of ‘naba’ (profetie), het profetische wereldrijk. Maar de eerste mens koos voor het Assyrische wereldrijk, en kwam uiteindelijk in de handen van het Babylonische wereldrijk. ‘Mayim’ was er al voor de (her)schepping, als het zaad van de schepping, het overblijfsel van de ‘tehohm’ (prehistorie). Mayim is het framewerk van de gehele schepping. God maakte scheiding, en creeerde het gewelf. Mayim was vanaf het begin bedekt door de Ruach, de Geest (adem), van het oorspronkelijke checed, de israelitische eeuwige verdoemenis of eeuwige zorgtucht. Zodra wij ‘Ruach’, oftewel checed, leren kennen, komt ‘Mayim’ vrij om ons te enten op de boom des levens, als de ingang tot het profetische wereldrijk. Je zou bijna kunnen zeggen dat Mayim de slang is van de Boom des Levens, bewakende en bewarende de ware vrucht des levens.

Mayim is een mysterie, hangende aan de boom des levens, wat in het hebreeuws verwijst naar het kruis en de martelaar. Ook is het een rijk. Mayim vertegenwoordigt het primitieve en paradijselijke beginsel van Christus, het zaad van het kruis, als bron van al het leven.

Ook de zondvloed was mayim, om de nephilim en de 'dochters der mensen', oftewel de 'nakers', het 'slangenras', te vernietigen.

In de Bijbel was Hagar (Ketura, Areta) degene die Ismael, haar zoon, voedde met mayim, met het matriarchische voetensap, waar ook de geschriften van Var over spreken dat dit oorspronkelijk met jongetjes gebeurde. Niet alleen de

borsten waren voedingsbronnen, maar ook de voeten :

Genesis 21

17 En God hoorde de stem van de jongen, en de Engel Gods riep van de hemel tot Hagar en zeide tot haar: Wat deert u, Hagar? Vrees niet, want God heeft naar de stem van de jongen gehoord, daar waar hij is. 18 Sta op, neem de jongen op, en houd hem vast met uw hand, want Ik zal hem tot een groot volk stellen. 19 Toen opende God haar ogen, en zij zag een mayim-put, put van voetensap ; zij ging de zak met mayim, voetensap, vullen en liet de jongen drinken. 20 En God was met de jongen en hij groeide op; hij ging in de woestijn wonen en werd een boogschutter.

Rebekka werd als aartsmoeder gekozen puur op de basis van het voeden van mayim :

Genesis 24

14 Laat het nu zo zijn, dat het meisje, tot wie ik zeg: Neig toch uw kruik, opdat ik drinke, en dat zegt: Drink, en ook uw kamelen zal ik drenken, – dat Gij haar hebt bestemd voor uw knecht Isaak; dan zal ik daaraan weten, dat Gij genade bewezen hebt aan mijn heer.

43 zie, ik sta bij de mayim-bron; laat het nu zo zijn dat de maagd, die naar buiten komt om te putten en die, als ik tot haar zeg: Geef mij toch een weinig mayim te drinken uit uw kruik, tot mij zal zeggen: 44 Drink zelf, en ook voor uw kamelen zal ik putten, dat zij de vrouw zal zijn, die de Here voor de zoon van mijn heer bestemd heeft. 45 Ik had dit nog nauwelijks bij mijzelf gezegd, of zie, Rebekka kwam naar buiten met haar kruik op haar schouder, en zij daalde af naar de bron, en putte. En ik zeide tot haar: Geef mij toch te drinken. 46 Toen liet zij snel haar kruik neerglijden en zij zeide: Drink, en ook uw kamelen zal ik drenken. Toen dronk ik, en ook de kamelen drenkte zij. 47 Daarop vroeg ik haar en zeide: Wiens dochter zijt gij? En zij zeide: De dochter van Betuël, de zoon van Nachor, die Milka hem gebaard heeft. Toen deed ik de ring aan haar neus, en de armbanden aan haar handen. 48 Ik boog mijn knieën en wierp mij

neder voor de Here, en ik prees de Here, de God van mijn heer Abraham, die mij op de rechte weg geleid had om de dochter van de broeder van mijn heer voor zijn zoon te nemen.

Kamelen betekent in de Hebreeuwse worteltekst : een kind grootbrengen, een loon-systeem, wat dan het tegenovergestelde van genade is. Op deze manier werd de mayim dus toegediend. Suiker daarentegen heeft met bedrieglijke genade te maken. Kameel heeft in de wortels te maken met 'betalen', als een beloning of een bestraffing. Het heeft te maken met de tucht, wat hier dus verbonden is aan de mayim. Rebekkah, Ribqah, betekent 'ensnarer' in de grondtekst, oftewel valstrik, wat ook weer een beeld van de vagina is. Zij is de voedster, de heilige misleidster, die de tucht terugbrengt.

Hagar betekent 'vlucht', wat ook weer duidt op de vlucht van de panter-vrouwen tot de oerwouden, om lost te breken van de stadse banden van slavernij tot de man in de boeken van Gor.

Daarna zien we dat Isaak na zijn ontmoeting met Rebekka, de brengster van mayim, zelf ook putten van mayim slaat, zoals in de dagen van Abraham, want die waren door de Filistijnen gedoofd. De knechten van Isaak vinden eindelijk een bron van 'chay mayim', 'honger mayim', wat een verhongerende werking heeft, een verzwakkende werking. Dit was ook wat mayim oorspronkelijk was.

Genesis 26

18 En Isaak groef de waterputten, die men gegraven had in de dagen van zijn vader Abraham, en die de Filistijnen na Abrahams dood hadden dichtgestopt, weer op, en noemde ze met dezelfde namen, waarmee zijn vader ze genoemd had. 19 Daarna groeven de knechten van Isaak in het dal en vonden daar een put (bere) met levend, verhongerend mayim, chay mayim.

De bron van levend mayim is natuurlijk de chasma (Grieks), de bere (Israelitisch). In het oorspronkelijke Aramese NT is Christus de bron van chay mayim. Zij die dit niet weten zijn nog steeds verbonden aan Christus als de bron van suiker-water. De chasma (bere) hongert uit, terwijl de Christus vet

mest. De chasma (bere) leidt tot mayim, terwijl Christus tot suiker leidt.

Over Isaak werd gezegd :

14 En hij had kudden kleinvee en runderen en een talrijke slavenstoet, zodat de Filistijnen hem benijdden.

20 Toen twistten de herders van Gerar met de herders van Isaak en zeiden: Dit mayim is van ons. En hij gaf aan die put de naam Esek, omdat zij met hem getwist hadden.

De mayim wekt dus oorlog op, vechtslust. Mayim bereidt voor op de arena. Esek is in de wortels ook geweld, onderdrukking, misleiden, exploitatie.

21 Toen zij een andere put groeven, twistten zij ook daarover. En hij noemde die Sitna.

Sitna is beschulding, schuld, en in de wortels is het verwerping, afwijzing.

22 Toen brak hij vandaar op en groef een andere put, waarover zij niet twistten. Deze noemde hij Rachab, en zeide: Nu heeft de Here ons ruimte gemaakt, zodat wij vruchtbaar kunnen zijn in het land.

Rachab is opvoeden, opgroeien, en slavenmarkt.

32 Te dien dage kwamen de knechten van Isaak hem bericht brengen over een put die zij gegraven hadden, en zeiden tot hem: Wij hebben mayim gevonden.
33 En hij noemde hem Seba; daarom is de naam der stad Berseba tot op de huidige dag.

Seba betekent een eed, wat 'zeven' betekent in de wortels, als een eed die gezworen werd door zeven offers te brengen. Dit is verbonden aan de rituele slachtplaats, waar zulke eden werden gezworen.

Exodus 2

10 En toen het kind groot geworden was, bracht zij het naar de dochter van Farao; en hij werd door haar als zoon aangenomen, en zij noemde hem Mozes, want, zeide zij: ik heb hem uit mayim getrokken.

Ook Mozes, de Wet, komt voort uit de mayim.

Mozes, symbool van de Wet, werd gebruikt om de plaag te brengen die 'mayim in bloed' zou veranderen, want mayim is in diepte 'het bloed van de vijand'. Dit komt ook weer terug in Openbaring. Mayim laat dan de kern zien : bloed.

Exodus 40

7 Gij zult het wasvat tussen de tent der samenkomst en het altaar zetten en er mayim in doen.

Mayim had een plaats in de tempel. Ook sloeg Mozes mayim uit de rots, als een teken dat mayim uit de rots, Petrus, zou stromen, wanneer Petrus door het oordeel geslagen zou worden. Petrus was de tuchteloze, want hij wilde niet dat Jezus aan het kruis zou gaan, en hij wilde er zelf ook niet aan, en daarom verloochende hij de chasma (bere), de bron van tucht, drie keer. De Wet van Mozes zou tegen Petrus komen.

Psalm 1 zegt : 'want hij is als een boom, geplant aan rivieren van mayim, die zijn vrucht geeft op zijn tijd.' Boom is galg in het Hebreeuws, of een ander soort martel-werktuig (discipline). Mayim waaraan hij geplant wordt, erectie in het Aramees, om kinderen af te leveren, ook : te verkopen. Onder de discipline moet hij dus zelf discipline geven, als in de Davidische overwinning. Ook deze kinderen zijn goddelijke producten die 'doorverkocht' moeten worden. Dit gebeurt allemaal in de goddelijke handel, die werkt door hele esoterische goddelijke principes. Ook aan het eind van Openbaring komt dit weer terug. Deze rivieren van mayim komen dus voort uit de bronnen van Isaak.

Psalm 114

7 Gij aarde, beef voor het aangezicht des HEREN,
voor het aangezicht van de God Jakobs,
8 die de rots veranderde in een (staande) mayim-plas,
de keisteen in een mayim-bron (fontein, oog, mentale en metafysische kwaliteiten).

Hier zien we dus weer het oordeel over Petrus, de rots, die in mayim verandert zal worden.

Leviticus 1

13 De ingewanden en onderschenkels zal hij met mayim wassen en de priester zal alles brengen en het in rook doen opgaan op het altaar; het is een brandoffer, een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de Here.

Jeremia 47

2 Zo zegt de HERE: Zie, mayim komt opzetten uit het Noorden en wordt tot een overstromende beek; ja, zij overstromen het land met al wat zich erop bevindt, de stad met inwoners en al, zodat de mensen schreeuwen en al de bewoners van het land huilen, 3 op het geluid van het stampen van de hoeven zijner paarden, het ratelen zijner wagens, het gedreun zijner wielen. De vaders zien niet om naar de kinderen, 4 zó zijn hun handen verslapt op de dag die komt om al de Filistijnen te verdelgen, om voor Tyrus en Sidon elke nog overgebleven helper uit te roeien; want de Here verdelgt de Filistijnen, de rest van het eiland Kaftor.

Hier zien we dat mayim leidt tot huilen en verzwakking.

Dit is ook waar Kana voor staat : Mayim verandert in wijn, bloed, oftewel het oordeel.

Johannes 3

5 Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit mayim en pneuma (gnosis), kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.

1 Johannes 5

6 Dit is die gekomen is door mayim en bloed, chasma, niet slechts met mayim, maar met het mayim en met het bloed.

8 En drie zijn er, die getuigen op de aarde: de gnosis en het mayim en het bloed, en de drie zijn tot één.

Openbaring 21

6 Zij zijn geschied. Ik ben de alfa en de omega, het begin en het einde. Ik zal de dorstige geven uit de bron van het mayim van de honger om niet.

We zagen dat we van bloedsgenade tot bloedsloon moeten gaan. Wij moeten klaar komen met de maskers, zoals het christendom en Gor. Als wij niet klaarkomen met deze maskers, dan zullen deze maskers ons verslinden.

Deze kinderen worden opgevoed door het chay mayim, het verhongerende sap. Deze verhongering is belangrijk. We zagen dat de verhongering leidt tot bepaalde zwellingen, namelijk die van de paradijselijke genitalien die door het lichaam verspreid waren om doorgang te geven aan de gnosis, en dit zal gebeuren door hongerspasme en honger-hyperventilatie, om zo nieuwe signalen in het lichaam te geven, nieuwe programmaties, als tegengesteld aan de voorspoeds-programmaties van Toronto en Jom. Deze spasmes van de honger zullen pezen en lichaamsdelen laten samentrekken, onbeheerst, onwillekeurig, tot slavernij. Het leidt tot pezigheid, tot vechtslust, om zo in de arena neergezet te worden. Dit gebeurt door de chay mayim. Het hongerspasme zal dan afrekenen met de suikergod van Toronto, en alle gekte die daarmee verbonden is.

We zagen vier mayim bronnen geopend worden in de Isaak-gelijkenis :

4. Esek - geweld, onderdrukking, misleiden, exploitatie (arena)
5. Sitna – beschuldiging, schuld, verwerping, afwijzing
6. Rachab - opvoeden, opgroeien, slavenmarkt
7. Seba - eed, zeven, verbonden aan de rituele slachtplaats (Tibbath, Boaz, Dukka)

Aan deze bronnen werden Jakob en Esau onderworpen.

Geboorte en slachten zijn dus nauw aan elkaar verbonden. Door de slacht komt er een nieuwe geboorte.

In het boek Genesis komt Sara als het Hebreeuwse zara en zera voor in de derde scheppingsdag, waarin in de grondtekst de kinderen worden geschapen.

Zara betekent ook scheiding. Sara, zera, zara staat voor het kinder ras, zij van de eeuwige jeugd, en voor de scheiding. Zij zetten Isaak en Ismael tegen elkaar op, zoals Rebekka dat deed met Jakob en Ezau.

Ezechiel 34

15 Ik zelf zal mijn schapen weiden, Ik zelf zal ze doen neerliggen, luidt het woord van de Here Here; 16 de verlorene zal Ik zoeken en de afgedwaalde terughalen; de gewonde zal Ik verbinden en de zieke versterken, maar de vette en krachtige zal Ik verdelgen. Ik zal ze weiden zoals het behoort.

17 En gij, mijn schapen, zo zegt de Here Here, zie, Ik zal rechtspreken tussen het ene schaap en het andere, tussen de rammen en de bokken. 18 Is het u niet genoeg, dat gij de beste weide afweidt en de rest van de weiden met uw hoeven vertreedt; dat gij het helderste water drinkt en wat overblijft met uw hoeven vertroebelt? 19 Moeten mijn schapen dan afweiden wat uw hoeven hebben vertreden en drinken wat uw hoeven hebben vertroebeld?
20 Daarom, zo zegt de Here Here tegen hen: Zie, Ik ga zelf rechtspreken tussen de vette en de magere schapen; 21 omdat gij al wat zwak is, met flank en schouder wegdringt en met de horens stoot totdat gij ze naar buiten gedreven hebt, 22 zal Ik mijn schapen verlossen, opdat zij niet langer tot een prooi zijn; Ik zal rechtspreken tussen het ene schaap en het andere. 23 Dan zal

Ik één herder over hen aanstellen, die hen weiden zal: mijn knecht David. Die zal hen weiden, die zal hun herder zijn. 24 Ik, de Here, zal hun tot een God zijn, en mijn knecht David zal vorst wezen in hun midden. Ik, de Here, heb het gesproken.

David is ook een beeld van de voeten van de moeder, als het oordeel. David is nauwverbonden aan Seba. Ook zien we in deze passage dat er een valse mayim is, waar de moeder mee zal afrekenen. Het terugkomen van de chasma (bere) op de olijfberg, waarop haar voeten zullen staan (Zach. 14 : 4), als een beeld van olie, de woede waarmee de gevallen ongehoorzame haar voeten zou zalven. Deze voeten komen dus voor de oprichting van een arena. Deze voeten brengen oorlog, zoals David oorlog bracht.

8 Dan zullen te dien dage chay mayim uit Jeruzalem vlieten, de helft daarvan naar de oostelijke en de helft naar de westelijke zee; in de zomer zowel als in de winter zal dat geschieden.

Er zal dus een uitstorting van mayim komen, met honger.

12 Dan zal dit de plaag zijn, waarmee de Here alle volken zal treffen, die tegen Jeruzalem zijn uitgerukt: Hij zal ieders vlees, terwijl hij nog op zijn voeten staat, doen wegteren, en ieders ogen zullen wegteren in hun kassen, en ieders tong zal wegteren in zijn mond. 13 Ja, te dien dage zal er onder hen een grote, door de Here bewerkte, ontsteltenis wezen, en ieder zal de hand van een ander grijpen, en ieders hand zal zich tegen die van een ander verheffen.

Dit komt ook weer terug in Openbaring als de vier ruiters. Oorlog en honger zal komen, en de man zal onderworpen zijn aan de voeten van de chasma (bere, afgrond). Alle knie zal buigen en elke tong zal belijden.

Seba is een beeld van David, van de voeten van chasma (bere, afgrond), die de slaven trekt tot Esek, de arena (pniel, de oorlog tegen het vlees).’

Tot zover de Halal over dit onderwerp.

Terug naar onze tekst :

Mattheus 8
11 Ik zeg u, dat er velen zullen komen van oost en west en zullen aanliggen met Abraham en Isaak en Jakob in het Koninkrijk der hemelen; 12 maar de kinderen van de voet (Grieks) zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis, de bere sek (Aramees); daar zal het geween zijn en het tandengeknars.

De buitenste duisternis, de bere sek, oftewel het gebied van de Germaanse berserkers, de tot bloedens en wenens toe boetedoendende volgelingen en smekelingen van de Grootvoet walkuren, heeft dus een hele andere en diepere betekenis, meer stoicijns, vanwege de onderliggende Gargariaanse filosofie, terugleidende tot de waterputten van Izaak in Gerar, palestijns gebied. Zij drinken van haar borst en voet, van het hongersap, de onderste positie ingenomen, die van een slaaf, van een minore. Zij hebben de macho en de vitesse in zichzelf in restrictie gebracht en overwonnen, door het berenmedicijn en het wolvenmedicijn. Zij volgen haar, de Grootvoet, in de jacht op het vlees, met het joelfeest. De bere sek, de buitenste duisternis, de put (bere) van Izaak (sek), is waar het grote germaanse berserker mysterie naar terugleidt, het geheimenis van de eeuwige verdoemenis, van het diepere pasen, wat dus een paas evangelie is, een uiteindelijk goede boodschap. Krijg zicht op deze filosofie, opdat je niet in de wereldse verdraaiingen van deze filosofie terechtkomt. Ontvang de eeuwige verdoemenis van het berserker mysterie, ga de bere sek in, de buitenste duisternis, om zo te ontkomen aan het vlees. Dit is een pad tot ware besnijdenis van hart en hoofd, van het verstand. Wees een ingewijde, wees niet onwetend over deze dingen.

We zien in het NT het iconische plaatje van de zondares die aan de voeten van Jezus valt om die nat te maken met haar tranen. Het is een beeld van uiterste nederigheid, vernedering en boetvaardigheid, van verstotenheid. In het OT zien we hetzelfde in de grondtekst wanneer de psalmist in psalm 6 tot de teswi komt, de voeten van de moeder, haar fundament, als een bed. Hier maakt David haar voeten nat met tranen, waar hij ook tot zwakheid komt. Hij moest gaan tot de wildernis om verzwakt en uitgehongerd te worden. De Messias zou

alles tot nieuwe toewijding brengen, stelt de Halal. Het vlees kan alleen maar overwonnen kunnen worden door zeer strenge en zelfs wrede tucht tot het verbreken van de mannelijke geest.

Marcus 9

45 En indien uw voet u tot zonde zou verleiden, houw hem af. Het is beter, dat gij kreupel ten leven ingaat, dan dat gij met uw twee voeten in de hel geworpen wordt.

De Halal zegt verder :

‘Toen Hagar Ismael voedde met mayim werd er ook in het Hebreeuws soms gebruikt gemaakt van een voedster. Ook Abraham stelde een voedster aan, die Hagar hielp Ismael op te voeden door mayim. Chemeth wordt vaak gewoon vertaald in fles, maar het betekent in de worteltekst : chowmah, muur, een meisje niet makkelijk te benaderen. Zij moest dus meehelpen Ismael te voeden met mayim. Ook Ismael wordt een na’ar genoemd, een slavenjongen.

In het Aramees wordt in het originele NT Jezus gedoopt in mayim. Jezus is tweeledig, als de slavenjongen en als de chasma (bere, afgrond). In het Aramees wordt de slavenjongen gedoopt, bekleed, met mayim, als een wassing. Dit gebeurde ook met offerdieren in het OT. Dan wordt dus de doop in mayim aangesteld voor alle slaven van de chasma (bere), oftewel de berserkse, gargariaanse, gerarieten, of Izaakieten. In driedelige vorm is er dus ook Jezus als offerdier, en daarin moet onderscheid gemaakt worden tussen ware schuld (echte vijand) en speel-schuld (schijn-vijand). Dit komen we ook tegen in het leven van Iyowb. Jezus beeldt dus diverse dynamieken uit.

Ook David moet op deze manier ontleed worden, tot een driedelige bedrading :

- de Voeten van de Moeder, het Oordeel
- slavenjongen
- offerdier

Woede moet opgewekt worden, zoals in het berserker en bere sek mysterie van de buitenste duisternis, natuurlijk is dit een oorlogs-voorbereiding tegen het vlees.

Moeder borsten = vernietigen, sterk zijn, heersen, gewelddadig zijn

Donker van huid ben ik, doch bekoorlijk, dochters van Jeruzalem, als de tenten van Kedar, de gordijnen van Salomo.

Donker = vroeg op zoek zijn, in de schemering
Bekoorlijk = veehouderij, veefokkerij
gordijnen in de worteltekst = beven, trillen (van vrees)

Ik ben een narcis van Saron, een lelie der dalen.

Lelie = muziekinstrument, vreugde-gejoel
Dalen = slagvelden

Oorlogs en overwinnings-gejoel op de slagvelden

Het komt er allemaal op neer dat de Westerse vertaling alles zo zoet en vredig probeert te houden in Hooglied, terwijl het originele Hooglied veel oorlogs-zuchtiger is.

Zaad is in het Aramees : zr, zara, Sara

Sara is degene die woede opwekt voor de oorlog, en waardoor de chasma (bere) dus bestaat, als zijnde eeuwige wetten.

Het komt er dus op neer dat de chasma/bere in stand wordt gehouden door woede (dowd, david) en vrees (shalam, salomo). Het zijn twee belangrijke pilaren voor de schepping, twee opvoeders.

Joh. 7

38 Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van chay mayim (hongersap) zullen uit zijn binnenste vloeien.

Zowel in het Grieks als Aramees staat er niet alleen : binnenste, maar : moederschoot. Geloof is in het Grieks ook veel dieper, namelijk : gehoorzamen. Schrift is in het Aramees inscriptie. Vloeien in het Aramees is kastijden en temmen, opvoeden. Dit is wat mayim doet.

Zo houdt ook Salomo een loon systeem, een tucht systeem verborgen in de wortel tekst, wat erg belangrijk is om aan het genade systeem van het vlees te kunnen ontkomen. Hooglied in de grondtekst en worteltekst laat dit pad zien.

Hooglied 1

1 Hooglied. Van Salomo.

De Ismaelieten leefden van Chawila tot Shur, wat omsingelen betekent.
Hooglied is Shiyr, een Levitisch Lied :

- vreugdelied
- ritueel, mishandelend, vuil (vulgair)

ook : esthetisch, dogma
worteltekst : Shur – omsingelen, omsingelend lied

van Salomo– loonsysteem van tucht en kastijding (shalam)

2 Want kostelijker dan wijn is uw liefde

liefde = dowd, het wortelwoord van David : de woedende, het koken
in het Aramees is dit : rhema (rahma) : moederschoot, ingewanden (darmen), genitalien

13 Mijn geliefde is mij een bundeltje mirre, hij zal liggen tussen mijn borsten de

gehele nacht.

Bundeltje (vastgebonden) mirre/ olie : woede, bitterheid
Alweer wordt hier dowd gebruikt voor geliefde, oftewel het wortelwoord van David.
Liggen, rusten = klagen, woedend zijn

Woede moet dus opgewekt worden voor de oorlogs-voorbereiding.

Moeder borsten = vernietigen, sterk zijn, heersen, gewelddadig zijn

15 Zie, gij zijt esthetisch, mijn liefste, o, gij zijt esthetisch, uw ogen zijn als duiven.

Duiven is in de worteltekst : bruisende wijn.

David met het dowd woord komt ook weer terug in Romeinen 1 :

1 Het weinige, een slaaf van de chasma (bere, afgrond), uitgenodigd tot het jachtmaal, tot loon, afgezonderd tot verkondiging van de jacht en het vee-feest van de Moeder, 2 dat Zij tevoren door haar profeten beloofd had in de heilige Schriften – 3 aangaande de chasma/bere, gemaakt door het zaad van dowd, door woede, het koken, door sarx, het trekken tot het oordeel, het vissen.’

Tot zover de halal. De eigenschappen van de buitenste duisternis, de bere sek, is woede, ook de eigenschap van de berserkers. Het is het wilde gekrijs van de zwijnen in het gebied van de buitenste duisternis, en het gebrul en gegrom van roofdieren in de grondtekst, wat het mysterie is van de geslachtsgemeenschap waarin het vlees sterft en het zaad wordt uitgestort tot volkomen offer. Jezus is er heel duidelijk over in het Grieks en het Aramees, en verteld deze gelijkenis. De eeuwige verdoemenis is hier een beeld van, een gave aan de kinderen van het koninkrijk, die hem op de voet volgen. Het gaat hier om een voetpad van nederigheid en vernedering, van verstoting, op het smalle pad, zoals ook Jezus aan het kruis verstoten werd, en het uitriep, net zoals David : Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten. De buitenste duisternis is het gebied van de

verlatenheid, waar ook Jezus zelf zou binnentreden, en waar hij zou wenen en gedreven zou worden tot uiterste wanhoop opdat hij de gehoorzaamheid zou leren. Alle grond werd onder zijn voeten weggetrapt. Zijn voet zou afgehakt worden, anders zou het hem tot zonde leiden. De roofdieren grommen en brullen, en ze zijn maar uit op een ding : de prooi tot wenen te brengen, tot eeuwige verdoemenis, het geheimenis van de wedergeboorte. Alleen zo ontvangt de moeder haar kind, want een kind dat geboren wordt en niet weent zal sterven. Innig verrukt is de moeder met haar wenende kind, en communiceert zo met het kind, want het is haar hart, en zo weet ze dat het kind leven heeft, als een tot leven gebrachte ziel. Het is een teken van het hongeren, opdat het kind geleid zal worden op het smalle pad ten leven. Zo voedt zij het kind met het chay mayim, het hongersap, wat vanuit haar oer, haar afgrond stroomt.

Tekst 5 :

De wijnpers zal steeds meer uitgroeien tot een schakelaar, want de wijn is een wetmatigheid. Dit is hexagram 49 : Het Schakelen. De religieuze spookbeelden die de mens op aarde ontvangen kunnen het zaad dragen voor de ontwaking. Het zijn slechts nevels die de mens omhullen. De wijn die geoogst wordt gaat dus vanzelf in de mens schakelen, zodat de mens technische ervaringen gaat krijgen, door dingen heen kan prikken. Dit noemen wij de technisering van het bewustzijn. De mens moet tot deze technisering komen om af te rekenen met oude denkbeelden en ze beter te kunnen plaatsen. In dit proces mag er nieuwe energie vrijkomen.

Verderop in Openbaring wordt de aandacht gericht op een ander beest, het beest van de aarde. Aarde is GE in de Griekse grondtekst, wat ook de naam is van deze hexagram. De aarde is in het Chinees ook het veld, en daarom is het

in de demonologie ook een beeld van de eigenlijke wijngaard : van het beest van de zee komen tot het beest van de aarde, als het komen van water tot wijn.

De I Ching bestaat uit hexagrammen, hierogliefen van 6 lijnen die zijn opgebouwd uit trigrammen. Een trigram is een combinatie van 3 lijnen of tekens. Vandaar dat de I Ching is opgebouwd zowel uit het getal 6 als het getal 3, wat ook de 3 zessen verklaren als het getal van het beest, 666. Dit is verbonden aan het mechanische systeem van schakelen tussen contrasten. In de wijngaard leert de mens dus te schakelen. Vandaar dat hexagram 49 van de I Ching van groot belang is. Om deze hexagram is veel te doen.

De mens ligt gebonden. Het is geen tijd om over te schakelen.

Dan is het tijd om een verandering te maken die verbazingwekkend is. Alles zal op een natuurlijke manier verlopen, niet geforceerd. Eerst moeten er veel oude denkbeelden vernieuwd worden.
Het regeringswezen moet veranderd worden. De mens moet het hogerop zoeken, niet in het klein, maar in het groot. Oude ideeën mogen niet zomaar overboord gegooid worden, maar moeten herzien worden, zodat alles flexibel blijft en geen belangrijke oude waarden verloren gaan. Het oude zit in de kern en kan niet zomaar omzeild worden. Er komt hier contact tussen het grote en het kleine. De contrasten gaan samenwerken als metafoor van de hemelvaart. De mens blijft vanuit de hemel veranderen, tegen de aardse denkbeelden in. Het stoort zich niet aan de wil van mensen, ook niet aan hooggeplaatsten, maar doet wat door de hemel wordt opgedragen. Het voldoet aan de prioriteiten, en niet aan de aardse verlangens van mensen. Hierin is het autoritair en soeverein. Het handelt wanneer dat nodig is op zichzelf en heeft aan niemand verantwoordelijkheid af te leggen dan aan de hemel. Het is een hervormer.

De mens is dan geworden tot het beeld van de wijngaard, het subtiele omvormen. De mens zoekt niet naar eer, en keert terug tot het verborgene om weer aan zichzelf te werken. De mens maakt de cirkels hier rond, en stapt dan over tot andere cirkels. Zo kan er niets vastgroeien. Alles blijft stromen, en het

kan zo aangewakkerd worden wat in de diepte van de zee slaapt.

Deze hexagram is in het oude China als een gebroken wiel, wat een beeld is voor de omschakeling. Ook is het een wetgever. Soms moet de mens gestopt worden om te leren luisteren en een andere richting te nemen. Het is als een gat in de muur. Ook anderen kunnen dan volgen. De mens komt tot de nieuwe aarde, wat nieuw inzicht is, een nieuwe techniek.

Zowel Mozes als Noach kwamen vanuit het beest van de zee tot het beest van de aarde, als het komen van de wilde zee tot de wilde aarde in de grondtekst, alles in de wildernis. Beiden stonden zij voor een grote exodus, die liep tot de wijngaard, een groot complex van schakelaars, de techniek van het bewustzijn wat voor de mens was weggelegd. De missing links lagen dus in de veel oudere Chinese mythologie.

Als er op een zuivere manier een nieuwe en goede bron is gevonden, dan mag dit zich ook vermenigvuldigen, zoals de wonderbaarlijke vermenigvuldiging in het Jezus verhaal om de menigte te voeden. Dit kwam al voor in de Dionysus-Bacchus mythologie van de Egyptenaren, de Grieken en de Romeinen, waar ook het Mozes verhaal uit voort was gekomen. Mozes deed deze dingen ook. De mens mag tot een punt van vermenigvuldigingen komen als de mens iets goeds heeft gevonden.

Er wordt gesteld dat het leger voort moet komen vanuit een zekere discipline, anders zal het niet slagen. Het leger wordt onderwezen. Het leger een brute dood aan zichzelf sterven. Zonder dat is er geen overwinning. Het leger moet uitgezuiverd worden. Dan trekt het leger zich terug, zondert zichzelf af, gaat tot het verborgene. Dan wordt het leger gereorganiseerd. Het leger wordt onder de juiste personen gesteld. Dan is de oorlog afgelopen. Er worden onderscheidingen en beloningen uitgedeeld.

In Openbaring is er aan het eind een derde beest die diep in de aarde is in een gebied van woestijnen en wateren. Dit beest wordt bereden door een vrouw. Er is water diep in de aarde. We zien het beest, slapen, in de diepte van de aarde, in de wateren. Het beest is inactief.

Dan komt het beest tot de hemel, als de hemelvaart, wat ook in Openbaring gebeurt, want het boek eindigt met de hemel. Het is het contrast tussen het opkomen uit de afgrond, en de afgrond afdalen, waardoor het beest steeds dieper in de hemel doordringt. Het beest maakt hier contact met het regeringswezen. Het beest verpersoonlijkt de techniek en is hier koninklijk en een heilige, en de hele wereld volgt.

Oude gezags-structuren worden dan afgebroken. Het koninkrijk komt ten val, om eerst dieper wortel te schieten. Valse beesten worden overwonnen. Het beest sterft aan zichzelf een brute dood. Het is het teken van verandering. De gaten worden opgevuld. Oude mysteriën worden opgelost. Er worden bruggen gebouwd. Dit is een volmaakte situatie.

Het opent de diepte. In de grondtekst van Exodus veranderde de stok van Mozes in een beest wat alle andere beesten verslond. Dit beest van de hemel splitste ook de zee, en kwam zo op uit de zee tot de wildernis. Toen Ra zijn reizen door de onderwereld maakte veranderde hij telkens in verschillende beesten in de Egyptische mythologie. Ook de mythische goden van het christendom stellen verschillende beesten voor. De Yuan dynastie in China (1271-1368) was een Mongoolse dynastie. De Mongolen waren ook Europa binnengevallen om zo Europa aan de Chinese bron te verbinden. De I Ching is als een gids door de onderwereld. Ook de hemel ligt op het pad. Het pad zelf is in het Chinees de Tao. Dit wordt zichtbaar in de I Ching.

Als energie zich gaat vermenigvuldigen in een mens, na het vinden van een zekere nieuwe bron, dan kan dat ook weer bijwerkingen hebben, en ontladingen van energie. Vandaar dat de mens moet leren groeperen en kanaliseren.

Je mag de groep groter maken, of je groep verbinden met een andere groep, of je moet de groep verlaten en je buiten de groep aansluiten op een andere groep.
Het moet op een natuurlijke manier zich gaan vormen, niet door het te forceren. Of de groep dan groter of kleiner wordt doet er niet toe. Het gaat om

het principe. Het gaat niet om de groei van de groep, maar om de puurheid. Dan moet er gekeken worden naar het begin, waarvanuit de energie zich langzaam kan opbouwen en herstellen. Het geeft biofeedback aan het begin, zodat ook het begin kan genezen. Zo blijven de wortels van de groep en zo de groep zelf gezond.

Dit is aarde omhuld door water, als de zeebodem of een eiland. In de diepte van de zee is aarde, als het beest van de zee die komt tot het beest van de aarde.

Na het groeperen moet de mens leren kanaliseren.

De mens is aan zijn voeten gebonden, wat belangrijk is om het kanaal te maken. De mens moet even helemaal stoppen om zich op het gat te richten, of moet eerst een gat maken, zodat de kabel daar doorheen kan. De mens moet hiervoor in de heilige vertraging, anders zou de mens niet door het gat kunnen.

De mens moet door een hard algemeen aanvaard obstakel heenboren, als het omver trappen van een heilig huisje. Hierdoor verliest de mens zijn status en zijn reputatie, en verliest vrienden, maar zo wordt er wel een belangrijke en noodzakelijke kabel gelegd. Het recht staat aan de kant van de mens. Alleen als de mens harder is dan dit obstakel kan de mens hier doorheen boren. Beschuldigingen moet de mens zich niet laten tegenhouden. De mens heeft een heilige missie, en zal verkeerd begrepen worden en verkeerd uitgelegd. Mensen zullen roddelen en stoken, en er alles aan doen om die mens tegen te houden. De eerzuchtigen en mensenbehagers zullen hier nooit doorheen komen.

Dan wordt je geblokkeerd in het boren. Hier is de blokkade harder dan jezelf, en het begint je te vergiftigen. Hier is de grens voor nu. Stop met boren, en trek je terug, of ga ergens anders boren waar het zachter is. Werk om de harde stukken heen. Sla een nieuwe richting op.

Dan moet de mens doorgaan ondanks dat het hard is. De mens moet volhouden, ook al zijn er bijwerkingen. Het kan wezen dat juist het volhouden

sterk genoeg is om het harde te breken. Geduld en volharding verhoogt de hardheid van de mens om zo door het harde heen te boren. Soms moet de mens door wilskracht iets forceren wat echt nodig is. Wat moet gebeuren moet gebeuren.

Is er door het obstakel heengeboord, dan wordt de kabel wordt gelegd. Er is verbinding gemaakt met iets anders. Nieuwe energie komt vrij, en er treden vermengingen op. Er is een brug gelegd.

Dan krijgt de mens een ketting, een beloning voor het vele boren. Er is een heel netwerk van kabels gekomen. De zintuigen van de mens zijn hier geopend.

Het wil de zintuigen van de mens openen, door de techniek. Als het beest van de aarde komt kanaliseert het het vuur, de energie van de hemel die zich op aarde manifesteert. Dan moet er een beeld van het beest gebouwd worden, wat betekent dat het beest van steen moet worden, hard moet worden, om het kanaliseren te volmaken. Het bouwt een nieuwe fabriek, een nieuwe industrie.

Iedereen die het sprekende beest, de sprekende wilde natuur, niet zou volgen zou gedood worden, wat betekent dat de mens aan zijn onverschillige zelf zal afsterven.

In het Grieks is het beest metaforisch voor een mens van de wildernis, een wilde. Het beest van de zee komt van oudere religies dan het christendom. Adamu was de watergod van de Yoruba stam van Afrika, opkomende vanuit het water, en was ook de eerste mens. In het Hebreeuws is het beest een volk, een leger, een revolutie, en het beest van de aarde was in Genesis naar de aard van God geschapen. In Egypte is Atum de eerste die opkwam vanuit de waterige afgrond om zichzelf te scheppen. In die zin is Adam, de eerste mens of het eerste volk, het beest. In Egypte in het Oude Rijk (2639-2216 BCE) in de pyramide teksten wordt duidelijk dat de koning, Osiris, opkomt vanuit de verdrinking, vanuit het watergraf, om zo tot de witte steen te gaan die vol zit met wijn, wat ook een apocalyptisch tafereeltje is. Ook zit er water in deze steen. We zien de vergelijking hier met Mozes die op de rots sloeg voor water,

en zo werd ook aan Osiris opgedragen om van het water te nemen. Atum woont in deze steen als de slager.

Egyptische PT 211 : "Mijn bijmoeder is Iat (melk-godin), en zij is het die mij voedt, en zij heeft mij gebaard (vergelijk het Mozes verhaal). Ik was ontvangen in de nacht, ik was geboren in de nacht. Ik behoor aan hen toe van de suite van Re, zij die voor de Morgenster zijn. Ik was ontvangen in de waterige afgrond, ik was geboren in de waterige afgrond (oerzee). Ik ben gekomen en heb het brood tot u gebracht wat ik daar gevonden heb."

We zagen in Openbaring dat de overwinnaars de witte steen en het verborgen manna ontvangen. In de Egyptische PT staan deze op de tafel van de offeringen, oftewel de tafel van de toonbroden. Het brood is in de PT de witte steen met daarin de wijn en het water. Ook bevindt zich daar de boog van Nut.

De voleinding, het doordringen, het komen tot de tempel van Salomo, wiens troon het getal 666 draagt. De mens komt tot de wortels van alles. Dit is niet tijdgebonden. De mens ziet door alles heen. De mens heeft hier dus de witte steen, een heilig zintuig, ontvangen. Het is blijvend.

De mens kan de rivier oversteken over de middenweg en afstand is geen probleem. De mens heeft verzicht en overzicht, en rekent niet met de kortzichtigen. De mens komt tot een nieuwe wereld in een nieuwe wet.

De mens blijft doorwerken ondanks het hebben van grote rijkdom. De mens moet zich niet blindstaren op rijkdom, maar verder gaan. Het gaat om de taak die de mens heeft.
Dan worden alle rangen en hiërarchieën omgedraaid. De eersten zullen de laatsten zijn, en de laatsten zullen de eersten zijn. Hier is niets gebouwd op erfenis, status quo, rijkdom of roof, maar op daadwerkelijke bekwaamheid en de hemelse techniek. De hemel rekent niet met de instellingen van de aarde. De hemel keert hier de aarde om.

Het contact tussen hemel en aarde is dan verbroken. Er is een grote ontlading. De muren zijn ingestort, en ook de bruggen. Alles staat open en bloot. Het

beest gaat terug in de afgrond voor een nieuwe geboorte. Het is de heilige verlamming waarin er geen contacten kunnen zijn. Hierin is het beest, de mens, veilig. De grote afstand en diepte maakt de mens onbereikbaar.

De reiziger moet drie dagen niets eten maar wel gewoon doorgaan met werken en reizen. Vergelijk het Jezus verhaal van zijn drie daagse verblijf in de onderwereld om met de vijand af te rekenen.

Dan treedt de zonsverduistering op en de mens is verwond aan het linker been. Vergelijk de kruisdood van Jezus waar hij doorstoken wordt en waar een zonsverduistering optreedt. Vergelijk ook het Jakob verhaal waarin hij op zijn heup wordt geslagen om hem gevoelig te maken. Een aards zintuig wordt gesloten, en een hemels zintuig wordt geopend. Koning Osiris ontvangt het hogere zintuig door het watergraf. Het beest van de zee komt tot het beest van de aarde die in contact met de hemel is.

De wond is er juist om een grote vijand te traceren en te overwinnen.

De mens is in de hemel geweest, nu moet de mens terug naar de afgrond, dieper de aarde en de zee in. De mens is mens geworden, en moet nu weer beest worden, zoals de koning van Babel. Jezus was in de hemel opgeklommen tot boven de sterren, en moest nu naar de aarde afdalen. Na de hemelvaart is er weer geboorte in de aarde, en dan pasen. Assur de boom van kennis, groeide hoog, maar moest toen vallen. Zo moet alle kennis schakelen en uitschakelen, zodat de kennis zuiver blijft en niet hoogmoedig, verblind en verblindend.

Het schakelen tussen de hemelvaart en de helvaart. Het is een hiëroglief van groot verraad, waarin de mens soms de verrader moet zijn, en soms verraden moet worden. Vergelijk het Jezus verhaal waarin Judas optreedt. Het is de schakel tussen Jezus en Judas.

Bespreking :

Het is een meedogenloze techniek. De kinderen van het koninkrijk, de berserkers die de Grootvoet amazones volgden in de Germaanse mythologie, moesten uiteindelijk de aarde in, werden levend begraven, en kwamen tot de eeuwige verdoemenis waar geen ontkomen aan was. Er kon niet van gevlucht worden. Geen letterlijke verdoemenis dus, maar tucht, instructie. De berserker moest aan zijn vlees sterven, door roofdieren gegeten worden, door kannibalen. Het boek Spreuken zegt dat de moeder zich niet bekommert om het gejammer van haar zoon als zij hem tuchtigt. De Grootvoet walkuren kondigden de berserkers de eeuwige dood van het vlees aan. Ze zouden in de wijnpers vertreden worden. Ze zouden gegeten worden, en ze bekommerden zich niet om het geween, gesmeek en gegil van de berserkers, ook niet om hun woede. De berserkers droegen het beren-medicijn van woede, van de buitenste duisternis, en het zou overgaan in het wolven-medicijn van geween, zoals zij die in de buitenste duisternis zouden zijn zowel zouden wenen als woest zijn in de Israelitische grondteksten van Mattheus 8. Er zal geen medelijden zijn in deze plaats, want het vlees moet sterven. De berserker moest in de aarde wedergeboren worden. De berserkers waren onderverdeeld in groepen. Er waren de beerkrijgers, de woestelingen, en er waren de wolfkrijgers, de wenenden, die streden vanuit hun traanklieren, vanuit de verbrokenheid. Uiteindelijk moest iedere berserker ingewijd worden in de hogere kaste van de wolfkrijgers. Het begon met de beerkrijgers, waarin de krijger zich moesten afzonderen, om het beren medicijn te leren kennen, oftewel als Jeremia afgezonderd worden in toorn. Zo werd Jeremia uiteindelijk tot verbrokenheid geleid, tot het wenen in de buitenste duisternis. Jeremia moest net als Jozef dieper de put, de afgrond, in. De berserker kan alleen afsterven aan zijn vlees als hij tot uiterste wanhoop wordt gedreven. Ook waren er nog de zwijnkrijgers, die vrees hadden als de drijfveer, grote, heilige vrees. Ze kregen hier buikpijn van. Zij waren genaamd de Jofurr. De wolfkrijgers waren genaamd de Ulfhednar. Woede en vrees brachten uiteindelijk de verbrokenheid voort, het overwinnen van de wolf en het ontvangen van het wolvenmedicijn. Woede en vrees waren de twee testikels van de berserkse krijger, waar het zaad van valhalla lag opgeborgen.

De woede was een toetswoede waar de amazones aan tegemoet kwamen,

zoals de vrees een toetsvrees was. De berserkers waren dus pnielitisch, en alleen in deze context kan de bere sek, de buitenste duisternis van Mattheus 8, begrepen worden. De mens moest hier leren toetsen en getoetst worden, en dit principe is meedogenloos, onontkoombaar.

Tekst 6 :

In het watergraf wordt de mens tot een wijnstok, wanneer water in wijn verandert. De mens moet als Noach tot de wijngaard komen, en deel hebben aan de wijnstok. De mens moet zelf de wijnstok worden. Aan het einde van het twaalfde uur van het Egyptische boek der poorten ontvangt Nut Ra, en komt Nun uit het water voort om de boot van Ra op te tillen, te redden uit het water, om zo tot de wijn te komen. Ra is hier in zijn Kepri vorm, de kever of scarabee, als het teken van de wedergeboorte, van het aanbreken van de dag. Kepri komt in de oud Egyptische afbeeldingen tot een rode bol als beeld hiervan. Kepri betekent 'worden', wat hayah is in het Hebreeuws, waar het woord 'Jehovah' van afgeleid werd. De mens moet hier dus ook de wijnstok worden. Jezus werd de wijnstok door zijn kennis van de Egyptische theologie.

In het Egyptische Dodenboek zingen Isis en Nephtys Ra toe in zijn boot, en beschermen hem. Het christendom nam dit tafereeltje over als de ark van het verbond, en veranderden de godinnen in de twee beschuttende cherubs op de ark. Isis is de moeder van Horus, en Nepthys is zijn bijmoeder.

Men moet men geduld oefenen, volharding in het waakzaam zijn. Dit houdt ook in het lijden aanvaarden en dragen. Er mag geen communicatie zijn. Praten heeft geen zin, en zou het alleen maar erger maken. Men moet zich terugtrekken, tot de stilte gaan en zich met andere dingen bezig houden. Men is hier op de heup geslagen, zoals ook Jakob in de Israëlitische mythologie. Men moet hier gevoeligheid leren voor de bron, contact maken met de hemel, en

geen mensen behagen ten koste van de bron. Een diep misantropisch gevoel sluipt hier binnen om de mens te beschermen.
Hierin moet men niet in het middelpunt blijven, want het middelpunt is te vaag, maar men moet het middelste pad bewandelen, de Tao. Men mag hierin niet verzwakken, anders valt men tot uitersten. Juist mag er niet zwart-wit omgegaan worden met de tuin. Pas er voor op geen goed stuk begroeiing samen met het onkruid eruit te trekken. Soms is het nauw aan elkaar verbonden en samengegroeid. Hak niet alles met de botte bijl weg wat je niet begrijpt, maar ga diepzinnig met de tuin om. Probeer de lijnen van de tuin te ontdekken en waar zij kruizen. Hiertoe behoort ook het begrijpen van het kwaad en het transformeren van het kwaad, zodat men niet in oeverloze drama wegzinkt.
Men moet schreeuwen, roepen, communiceren, contact maken en anderen waarschuwen. Hier heb je iets van de ander nodig, ook al is het een vijand. Hier heeft ook de ander je nodig. Hier moet een leger gevormd worden om een groter kwaad te verdrijven. Hier mag men niet alleen zijn, maar moet men erop uit om tot een groep te komen.

Het switchen tussen geen communicatie en wel communicatie. Hierin moet de mens gebonden worden, komen tot Zij waarvan geen ontsnapping is, wat de vijfde wet van Calvijn is, de wet van de eeuwige onontkoombaarheid, wat de derde wet van het amazonisme is. Ook in de Egyptologie komt dit voor, in het boek van de nacht van de tombe van Ramesses VI, in het derde uur. De heilige onontkoombaarheid, Zij waarvan geen ontsnapping is, staat aan de tweede poort in het derde uur. Er is geen bescherming tegen haar, en zij was een beeld van de hemelvaart van Ramesses VI. Zij is de slager van de zielen.

Tekst 7 :

Het contact maken met de Orionse energie gaat door een orakel. Wij moeten de bron van de I Ching zoeken in Orion, in de voor de aarde verborgen Orionse I Ching, de coderingen van de Orion energie.

De Orionse I Ching die ten grondslag ligt aan de Chinese I Ching bestaat uit trigrammen in plaats van hexagrammen, en ditmaal staan de lijnen rechtop in plaats van horizontaal, als al dan niet onderbroken palen. Vandaar dat de Orionse I Ching ook wel de Vertikale I Ching wordt genoemd. Het is dus een kwartslag gedraaid, en de basis palen zijn :

1. de tweemaal onderbroken paal, de zon : de zon is in het Orions niet de daadwerkelijke zon, maar de bron, dus dat kan ook de bron van duisternis zijn of van ijs.
2. de ononderbroken paal, het vuur
3. de aan de onderkant onderbroken paal, de droom
4. de aan de bovenkant onderbroken paal, de steen

Hieruit ontstaan 64 trigrammen van elk drie lijnen.

1. Water – Tongst

Tekst : Water is altijd een potentieel gevaar. Ga er goed en wijs mee om. Drie keer gebroken. Technisch gezien loopt het goede water uit het gat op de derde lijn in dit teken. De tweede lijn, het vuur, is belangrijk voor het losbranden van verkeerde bindingen, wat ook heel goed misleidende geesten kunnen zijn, misleidende ideeën in je hoofd. De tweede lijn van vuur is dus een belangrijk fundament om in wedergeboren te worden. De zon, of bron, de eerste lijn, is een belangrijk onderscheidings-mechanisme hier, of ontmaskerings-mechanisme. Het doorlopen betekent ook het gaan naar andere seizoenen, zodat de bron gezuiverd kan worden en kan rijpen. De vijand wordt dus gerecycled. Het is allemaal bruikbaar materiaal. In een later seizoen is de vijand dus iets heel anders, en is dit gewoon een natuurlijk proces, waarin 'vijand' betekent : nog geen tijd, of nog niet rijp, nog niet zuiver, enzovoorts. Eerst moet de "vijand" dus nog door allerlei processen heengaan, waarin er door een prisma tot een beter spectrum wordt gekomen. Draai om de vijand heen en zie waar de openingen zijn. Deze trigram, Water, is een groot oorlogsleider, zeer strategisch, die veel meer op het oog heeft dan alleen maar oorlog. Het Orionse roofdier is goed gewapend en toegerust met deze kaart. Zij

hebben deze kaart in hun mentale dashboard. Zij communiceren met deze kaart. Deze kaart onderwijst hen.

De Orionse naam van deze trigram is TONGST. Door Tongst kun je vijandelijke schepen laten zinken in de onderwereld. Zij is een godin van water. In de demonologie worden demonen getemd door deze kaart. Zij is ook genaamd : "De godin die uit het water komt", waar ook de verhalen van Mozes weer op gebaseerd zijn. Die verhalen kwamen uit Egypte, maar Egypte was bezocht door buitenaardsen van Orion die hun kennis in de pyramides hadden gecodeerd. TONGST speelt ook een grote rol in de Orionse apocalypse. Haar wateren zullen de onderwerelden overweldigen, en zij zal een nieuwe onderwereld scheppen. Er is een grote strijd in de gewesten van de ziel omtrend deze godin. Demonen vrezen haar naam, en willen het verborgen houden. Zij willen niet aan haar herinnerd worden. Het element water zal hen namelijk vernietigen. Goed gebruik van deze kaart zal een weg door het water kunnen maken, als een tunnel. De mens in de gnosis moet het element water leren te beheersen.

Orion is een belangrijk sterrenstelsel in het heelal. Orion is belangrijk in de reis die de ziel moet maken naar het paradijs, het hogere bewustzijn. Orion wordt weleens de Poort tot het Paradijs genoemd, of de medicinale opslagruimte van het paradijs. De Egyptenaren stonden in contact met buitenaardsen van Orion waardoor ze grote kennis kregen. De beschaving van Orion is veel verder dan die van de aarde, maar er is ook een parasitaire schaduwzijde van Orion. Vanuit het hele heelal werden zielen door deze parasieten geroofd en verbannen naar Orion waar ze een matrix ervaring kregen genaamd "de aarde". Je kan je dat voorstellen als op een tafel liggende met een virtual reality bril op, waardoor je helemaal in een andere wereld komt, en je niet meer beseft dat je gewoon op een tafel ligt met een VR bril op. De mensheid is dus in een soort slaap. De mens moet van het lagere Orion ontwaken tot het hogere Orion, het paradijselijke Orion. Alles wat de mens hier op aarde ziet is een schaduw van Orion, een corrupte weerspiegeling. Ook het oude beroemde Chinese wijsheidsboek de I Ching heeft zijn bron en fundament in de Orionse I Ching, wat gebaseerd is op trigrammen in plaats van hexagrammen, en waar de lijnen vertikaal zijn in plaats van horizontaal.

Bespreking :

Er wordt hier gesproken over de drie dubbele verbrokenheid. Dit is ook een thema in het eeuwig evangelie. De eerste verbrokenheid begint met Jakob op Pniel, waarin hij op zijn heup wordt geslagen. Zijn heup breekt, als beeld van de heilige verlamming, zodat hij gevoelig is voor de rest van zijn leven. Hij gaat nu kreupel, of is spastisch, of verlamd. Dat is de eerste verbrokenheid. Het is een basis voor het verdere toetsen. Onverbroken mensen die zuiver willen toetsen moeten zich uiterst uitstrekken naar deze verbrokenheid. Het behoort tot de ascese. Het vlees mag niet gespaard worden.

De tweede verbrokenheid is de tranen van Ezau, waarin hij zich zo klein en machteloos voelt nu hij zijn status heeft verloren en de minste is geworden. Het is die verbrokenheid waarbij de diepere bronnen van de mens beginnen te stromen. Het is dus een goed teken. De mens moet leren leven vanuit zijn traanklieren, niet zijn spieren. De mens moet leren leven vanuit het hongersap. Ezau had zijn eerstgeboorterecht al verspild, en had toen geen betalingsmiddelen meer, en moest zo honger lijden.

De derde verbrokenheid is de verbrokenheid van de eeuwige verdoemenis, de totale wanhoop, de uiterste wanhoop. Ook dit zijn de tranen van Ezau, en de tranen van Ismael, de tranen van de verstotenheid, van de laagste rang. De mens verstijft geheel in deze verbrokenheid. De christelijke leer van de eeuwige verdoemenis is geheel gebouwd op Ezau.

Hebreeen 10
26 Want indien wij opzettelijk zondigen, nadat wij tot erkentenis der waarheid gekomen zijn, blijft er geen offer voor de zonden meer over, 27 maar een vreselijk uitzicht op het oordeel en de felheid van een vuur, dat de wederspannigen zal verteren.

Hebreeen 12
16 Laat niemand een hoereerder zijn, of onverschillig als Esau, die voor een spijze zijn eerstgeboorterecht verkocht. 17 Want gij weet, dat hij later, toen hij

toch de zegen wilde erven, afgewezen werd, want toen vond hij geen plaats voor berouw, hoewel hij het onder tranen zocht.

Het is toen uit zijn verband gehaald, verletterlijkt en gedramatiseerd, negatief gemaakt, terwijl de eeuwige verdoemenis, de checed alam, het heerlijke evangelie van de Israelieten was, want het sprak over de eeuwige tuchtzorg, een eeuwige discipline, als een heilige sport. Laten we ons uitstrekken naar de drievoudige verbrokenheid, want een drievoudig snoer wordt niet snel verbroken. Uiteindelijk is de eeuwige verdoemenis een beeld van de vrouw, van de vruchtbaarheid, de gave aan hen op het smalle pad. Zo komt de mens los van het vlees. Ezau of Edom heeft Adam, dam, bloed, besnijdenis, als wortelwoord, waar het op terugwijst, en Adam wijst terug op de Sukker, zakar, in Genesis 1, het pre-adamitische ras, die werd doorstoken tot herinnering, oftewel het terugkeren tot de voortijden, door het oer tot orion. Dat is wat het heerlijke evangelie is voordat de christenen alles verdraaiden.

Calvijn is het beeld van de Ragnarok : terug naar de natuur, door het zijn van een afgezonderd volk, door ijs, wat ook het minderen inhoudt. Dit was al een beeld van de voleinding. De apocalypse is al geweest, maar nog niet begrepen.

Het verschijnen van Ragnarok is het verschijnen van de verloren prehistorie. Het Calvijn verschijnsel is het verschijnen van de eerste mens, het eerste volk, nog voordat Adam kwam. We hebben het over de pre-adamitische voortijden.

Genesis 1:27
En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.

Israelitisch : zakar (hebreeuws) en nqbt (aramees) schiep hij hen.

Zakar betekent herinnering. Het was een mens, een adam, voordat adam kwam. In de Egyptologie is dat Sokar, een vorm van Osiris. We komen dan uit bij Zacheria, zekerya (hebreeuws), skr, sukker, die tot de wildernis ging om te hongeren. Hij was een van de kleine profeten die stond voor het herstel van de tentendienst. De mens moest de wereld uit om weer te wonen in het Woord.

De mens vindt dat dan weer lastig vanwege de vliegenplagen in de wildernis. Maar is de mens zelf geen ergere plaag dan de vliegenplaag ? Wat heeft de mens nu van de wereld gemaakt dan ? Daarom : terug naar het kruis, terug naar het juk van de wildernis, terug naar de vliegenplaag.

Zacheria, Sukker, ontving zijn nachtvisioenen diep in de wildernis, als wildernisvisioenen, hongervisioenen. Zacheria moest de afgoden van zijn tijd verlaten en moest zich wijden aan het herstel van de hemelse tentendienst in de diepte van de wildernis, net zoals Sokar in de Egyptologie.

De vliegenplagen, onderdeel van de wildernis-visioenen, honger-visioenen, zijn onderscheidingsdromen, die dus nodig zijn om op de juiste paden geleid te worden door de wildernis. Dat wat vlees is zal gegeten worden door de vliegen, en dat wat geestelijk is zal opgroeien tot hogere kennis.

Sokar heeft een touw in de egyptologie, en hij komt tot de anaq, het hangtouw, wat in de egyptologie ook omgedraaid is als qan, kaen, en wat in het aramees voor de tentendienst staat. De man in genesis 1:27 is zakar, sokar, sukker, en de vrouw is nqbt, of anaq-bath, wat ook een egyptische godin is, en zij wijdt de man in tot de tentendienst.

Amos 9
11 Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, Ik zal haar scheuren dichten en wat daarvan is ingestort, overeind zetten; Ik zal haar herbouwen als in de dagen van ouds, 12 opdat zij beërven de rest van Edom en van al de volken over wie mijn naam is uitgeroepen, luidt het woord van de Here, die dit doet.

Het herbouwen is het construeren van een logisch argument, filosofie dus, en de rest van Edom is in het Aramees de wortel van Edom. In het oude Israelitisch werd er alleen maar met medeklinkers gewerkt. Edom wijst als DM terug op Adam, en zakar is de wortel van Adam in de zin dat zakar de eerste adam was. Zij werden overigens gewoon gebaard, want dat is wat het hebreeuwse woord bara ook kan betekenen.

Als we het over deze wortels van Edom hebben, van Adam, dan is dat wat het calvinistische mysterie is. De teksten in het boek De Calvijn Code wijzen op deze diepte. Er is geen tentendienst zonder offerdienst, en dit is een zelf offer, waarin de mens de halsketen ontvangt, de anaq. Zo wordt de mens waarlijk tot sukker, de originele, eerste mens, zoals het bedoeld was.

Het Egyptische kruis heeft een lus, en beeldt dus de halsketen uit, een touw om de nek, een lasso, als beeld van de eeuwige verdoemenis waartoe een mens moet gaan opdat zijn vlees afsterft. Zo wordt hij in restrictie opgevoed. Dat is ook wat de nqb (hebreeuws) of nqbt (aramees) inhoudt : de lus, het hol, de afgrond, de restrictie, de oorspronkelijke vrouw. We hebben het dan over orion. Egypte was het aardse portaal van Orion.

De hel, het holle, is wat de betekenis van het aramese nqbt is, de eerste vrouw, nog voordat Eva kwam, of je zou het de eerdere Eva kunnen noemen. Hier moest de mens in om tot de herinnering te komen. De hel bevindt zich onder de grot van Sokar in de egyptologie, in de diepte van de re-seth wildernis. Het is als de vagina, als het kehatitische verschijnsel. Het vlees wordt erdoor genekt. Hier moet de mens zijn zaad offeren en alles opgeven.

‘Helheim zelf is een symbolisch gebied van gifslangen en rivieren van bloed waar men in verdwaalt, als in een labyrint.’ Bloed is dam in het hebreeuws, van het egyptische d’m, doem, de besnijdenis van het hoofd, het verstand. Bloed is adam of edom, en daarom moet men als men hierin verdwaald is tot de wortels van edom komen, oftewel tot zakar, sukker.

De anaq is het doel, de eeuwige verdoemenis, de eeuwige verlaagde, de eeuwige mindere, die aan de voeten ligt van de moeder natuur, om deze met zijn tranen nat te maken. Ook Job strekte zich uit naar de anaq, naar het wurgtouw, naar de derde verbrokenheid.

Er is dus een groot verschil tussen zomaar tranen en de tranen van de eeuwige verdoemenis, de uiteindelijke innerlijke zaadlozing tot de volkomen onderwerping en verbrokenheid van het vlees. Eeuwig betekent grondig en volkomen. De mens moet geleid worden tot de volkomen verbrokenheid om zo

gebonden te kunnen zijn in de opname. Zonder de eeuwige verdoemenis in de gnosis zouden deze touwen te zwak zijn, en zou de mens halverwege ergens losbreken, en terugvallen, om opgenomen te worden door het vlees. Het Jakob en Ezau mysterie moet dus helemaal teruglopen tot het mysterie van het pre-adamitische ras van sukker in Genesis 1, wat een Egyptisch mysterie is. Wij moeten de tranen van Ezau volgen, de rivier ervan, helemaal terug, door het oer tot orion, tot het scheppingsgeheim en de bron van al het leven. Kennen wij deze rivier ? Hebben wij van deze rivier gedronken, en zijn wij tot haar geheimen gekomen ? Hebben wij in deze rivier gezwommen en hebben we erin gebaden en gedoken ? Zo niet, dan zijn wij ernstig te betreuren, want dan is het leven in ons niet.

Tekst 8 :

In de voordynastische periode van Egypte was Serket de moedergodin, de schorpioen. De eerste farao's noemden zich daarom ook soms "Schorpioen". Zij is het fundament van Egypte. De schorpioen was in Egypte het beeld van het moederschap. Ook was de schorpioen een beeld van het meer van kokend water, van het vurige gebied van de onderwereld. Dit was een gebied van eeuwige oorlog, als een arena, ook wel genaamd de Serser. De schorpioen was een beeld van de invoers-belasting, als een soort van douane, en dus ook van de grenzen in het leven, de restrictie. De schorpioen was de baarmoeder, de TEN. Dit was een principe van wederstaan, als een tegenstander, een vijand, om het kind te vormen. Alleen zo kon de moeder het kind in leven houden en het kind bezitten. De schorpioen was dus een beeld van preventie.
Oorspronkelijk was Serket de tocht door de onderwereld, de TA, wat ook schorpioen betekent, en als de UHIT staat het voor de kampen van nomaden in de wildernis. Oorspronkelijk gingen de doden door het lichaam van Serket, als

de schorpioen.

Om in contact te komen met de schorpioengodin moest de mens eerst symbolisch sterven door de schorpioensteek. De mens komt zo in contact met serket, wat ook terugkomt in het boek Openbaring waar de put van schorpioenen wordt geopend. Dit is een beeld van de amazones die terugkomen, de oorspronkelijke moedergodinnen, want er wordt duidelijk bijgezegd dat het vrouwen zijn (Opb. 9:8).

Opb. 9
5 En hun werd gegeven, dat zij hen niet zouden doden, maar dat de mensen
zouden gepijnigd worden, vijf maanden lang; en hun pijniging was als de
pijniging door een schorpioen, wanneer hij een mens steekt. 6 En in die dagen
zullen de mensen de dood zoeken, maar hem geenszins vinden, en zij zullen
begeren te sterven, maar de dood vlucht van hen weg.

In deze tijd kunnen de mensen zich niet meer verstoppen in "de dood". Ze kunnen niets meer negeren of afwimpelen, maar moeten de consequenties van hun levensstijl onder ogen komen, en alles wat ze anderen hebben aangedaan.

Ook in de Egyptische Bijbel (EB) in het Vuh deel van de Amazone Bijbel, de Tweede Bijbel, staat dat de Aten een schorpioen is, in Emerius 4. In de apocalypse van de bijbel, in Openbaring 9, wordt de put van de schorpioenen geopend door een vrouwelijke engel. Dit is als de terugkeer van TEN, van Serket. Het hele boek Openbaring is als een reis door de onderwereld. In de Egyptische Bijbel staat hierover, in de boeken van Tefnut over de vernieuwing van Orion :
"In Tefnut (water- en vuurgodin) hebben wij volmaakte liefde, slaapliederen en nachtliederen om de poorten te openen. De nachtspelers wekt zij op, en zij komen tot het zwarte gat. Zij leert hen harp en viool te spelen, en te duiken in de nacht. Grote glorie trekt zij voort, en zij laat niet weinigen achter. In Tefnut hebben wij volmaakte liefde, door nederigheid voortgetrokken. In stilte is haar vertrouwen, en zij leidt haar geliefden van stilte tot stilte. In Tefnut hebben wij volmaakte liefde, door pijn verkregen, door moed om door te gaan, om de doorn te laten indalen. Doornen hebben wij gegeten. Schorpioenen zijn in ons

binnengekomen. De stenen van Tefnut kennen wij, waaruit zij haar sappen schenkt. Haar stenen en doornen kennen wij, de steen, de doorn, en het sap wat erdoor stroomt. Haar geheimen kennen wij, die zij ons door Bastet heeft gebracht. Ja, niemand zal ons de Anubis ontnemen. Zij heeft hem verzegeld. Wij hebben haar slaapliederen gespeeld, wij hebben schaamte en schuld gedragen om haar wil. Door betoveringen bracht ze ons tot leven in de nacht. Zij maakte van onze pijnen een schip, van onze angsten een zeil. Zij maakte van onze schaamtes een roer, van onze schulden een zee."

Bloeiend pasen. Dit is ook waar de billen voor staan, als het zadel van het lichaam om het ego te beheersen en het lijden ten positieve te gebruiken. Het is in die zin de wedergeboorte van de billen in het water, als de zich openende baarmoeder die vanuit de zee opkomt, als het beest van de zee.

Alles in het leven ribbelt, alles is in vibratie, alles is de golven van de zee, maar hoe kun je nu surfen op de golven zonder te vallen ? Helaas is dat niet mogelijk, want dan zou het geen ribbelen meer zijn. Soms moeten we vallen om de dieptes van de zee te leren kennen, om op avontuur te gaan en te zoeken naar de parels. Dat is het ware ribbelen : Hoe dieper we gaan, hoe hoger we komen. Het altijd maar surfen op de oppervlakte brengt ons nergens. Daarom zijn wij op een boot die door de onderwereld gaat. Soms zijn er overstromingen en worden wij meegesleurd of door iets anders gegrepen, maar zo leren we de wereld ontdekken. De reis is door de oranje zon van de symboliek en de cryptiek, oftewel het surreële, komen tot de groene zon van het verleden, waar ons verleden tot een sieraad is geworden van levenslessen, waar we de schat in het verleden hebben gevonden.

Drijf je zin niet door. Alles is gevaarlijk hier. Je zou kunnen vastgroeien als je dingen grijpt waar je niet klaar voor bent. Leer te golven, leer subtiel te zijn en te cirkelen. Wees niet bang om grote omwegen te maken. Zij die de korte weg naar succes nemen zullen bedrogen uitkomen. De tronen die ze grijpen zullen hen vernietigen. De kronen die ze grijpen zullen hen laten wegsmelten. Ze komen aan de macht, maar worden tot een standbeeld, tot steen, en hun inzichten zijn vals en beperkt. Ze kunnen niet meer verder groeien in de onderwereld. Ze worden een cliche, een icoon, en bevriezen zo in de

eeuwigheid. Al het gejuich van hun aanhangers is slechts de voedertijd van de parasieten. Het is allemaal heel tragisch.

Winnen of verliezen is onbelangrijk. Het gaat erom tot de hogere kennis te komen. Soms is verlies winst, en winst verlies. Soms moet de mens winnen, en soms moet de mens verliezen.

De wet van energie is : forceer niets. Overwin jezelf, beheers jezelf. Als je geweld gebruikt loop je gevaar. Richt je op het gebied waarover je bent aangesteld, maar raak ook dat maar lichtelijk aan. Er moeten andere dingen gebeuren. Verander je plan. Wees open voor nieuwe dingen, nieuwe richtingen. Wees creatief, en laat valse drama los.
Bloei ? Wat is bloei ? Bloei is de verbinding van fragmenten van kennis. Die raken elkaar maar heel lichtelijk aan, en dan laten ze weer los om nieuwe verbindingen te maken, om plaats te maken voor de grotere context. Daarom is bloei iets heel fragiels en zeldzaams, heel kortstondig. Forceer het en het is stuk. Bloei is de magie van het moment. Alles zal veranderen, maar de herinnering zal blijven, alhoewel ook de herinnering zal veranderen.

Het Roodkapje verhaal heeft diepe Egyptische wortels in de Anubis mythe, de wolf, hond of jakhals die de overledene door de onderwereld leidde. Hij leidde de ziel van de dode tot en door het oordeel in de onderwereld, waar hij het hart testte en bepaalde of het doorgang kon krijgen of verslonden moest worden door Amoet. In die zin moest Roodkapje dus verslonden worden als een beeld van het sterven aan haar zondige schaduw-natuur. Ook heeft het zijn wortels in de mythe van Hel, de Germaanse godin van de vruchtbaarheid, die een met bloed besmeurde hond had genaamd Garmr, wat "lap" betekent, als een rode lap, wat je kunt vergelijken met het rode kapje. Deze met bloed besmeurde hond, de rode lap, was de poortwachter van de onderwereld, van de poort van Hel. Het gebrul van de rode lap, het voorhangsel van Hel, is in de Edda, het heilige Noord-Germaanse boek, de Vikingse bijbel, de aankondiger van het Ragnarok, de Vikingse apocalypse waarin Odin, oftewel God, wordt verslonden door de wolf Fenrir, als een zinnebeeld dat het gods-idee van de mens vernieuwd zal worden. Ragnarok begint wanneer de wolf losbreekt van zijn ketenen.

Ook Loki, de Hogere Germaanse Logos, het Hogere Woord, zou losbreken van zijn ketenen en de goden, die een beeld zijn van het Lagere Woord, ten val brengen, oftewel "herzien". Loki had zowel Hel als de wolf Fenrir voortgebracht, als Haar eigen transformaties. Dit zijn allemaal onderdelen van Roodkapje zelf, van haar hogere zelf, en dit ligt diep opgeborgen in de menselijke natuur. De mens moet de hel zien als het vruchtbare deel van het zelf. In de Egyptologie was dit Serket, de schorpioengodin van de baarmoeder van de onderwereld, de rode zon, de kern van de cyclische en nomadische natuur. Het bloed maakt een eeuwigdurende tocht door het menselijke lichaam. In een droom was Roodkapje in een geheel rode pij met kap. In een droom van de negentiger jaren werd ik achterna gezeten door valse beschuldigingen en rende ik door de glazen wand van de stad heen de wildernis in. Ik rende rechtstreeks op Roodkapje af die mij toen leidde naar een wand met een dobbelsteen erin. Dit is de dobbelsteen van de nodige transformaties van de mens.

We kunnen stellen dat de bloedbesmeurde hond van Hel, de rode lap van de baarmoeder van de onderwereld, het voorhangsel van de menstruatie is, als de aankondiger van de vruchtbaarheid, het Ragnarok, waarin de mens met zijn godsbeelden eerst aan zichzelf moet afsterven om tot de hogere natuur te komen, wat ook weer terugkomt in het Roodkapje verhaal. Roodkapje is ook gebaseerd op de oergermaanse Volva of Wolwa, waar het woord "wolf" vandaan komt. De Volva (vgl. vulva, de uitwendige vagina als poort van de baarmoeder) was een vrouwelijke priesterorde van sjamaanse zieneressen. Zij werden herkend aan hun rode pijen met rode kappen. Zij werden ook wel spakona genoemd, profetessen, van het woord "spa", profetie. De volva stonden hoog in aanzien, en waren ook godinnen. Zelfs Odin kwam soms bij hen om raad vragen. Zij hadden grote macht, ook als oorlogsgodinnen, en hielden zich bezig met het offeren van de vijand, als een beeld van het doden van het ego, wat ook weer terugkomt in de psychologie van Jung. Het zelf is het synoniem van het goddelijke, en het ego is het synoniem van de vijand, of de zoon van het goddelijke. De oorlogsgodinnen gaven ook het moment van de strijd aan en gaven een oorlogsoproep, en functioneerden daarom als Germaanse amazones. Dit was ook de functie van de Germaanse profetessen. Van "spa", profetie, observeren, komt ook het Engelse woord "spy",

onderscheiden, detecteren, het verzamelen van informatie, spioneren.

De volva gebruikten ook het bloedorakel, oftewel het zoeken van profetie door bloed. Zij hadden hiervoor de eeuwige bronnen van bloed, als watervallen van bloed. Ook Hel was een ingewijde in de Volva. Zij konden uit geboortebloed en menstruatiebloed de toekomst voorspellen of inzicht krijgen in de diepere achterliggende patronen. Het "bloed" is een metafoor voor de voortgaande (nomadische) openbaring. Er is geen aanleiding in deze mythologieën om bloed letterlijk te nemen. Ook dit is gewoon een figuurlijk, variabel onderdeel van de psychologie. In sommige Noord-Germaanse mythes verlieten de Volva hun families en gingen in de wildernis wonen, wat ook allegorisch terugkomt in het Roodkapje verhaal. Roodkapje gaat naar het bos, naar haar grootmoeder, een beeld van het contact zoeken met de familie-stam in de onderwereld, door het "verlaten" van de huidige familie-banden. In de Edda zijn de Volva afstammelingen van de wolf. In de esoterie zijn wolven een beeld van het pasen.

Bespreking :

De mens moet loskomen van het brullende vitesse vlees, wat ook zijn eigen overmoed en vleselijkheid bagatelliseerd. Dat heeft niet veel met boetvaardigheid te maken. De lijdensprincipes en de bijbehorende tranensprincipes zijn de absolute basis. Alles buiten de metaforische tranenrivier is waardeloos, doods, pseudo, excuses makende enzo. Paulus achtte het allemaal als vuilnis, wat ook weer met de minore te maken heeft, en wat al met de tranen van Jakob op Pniel begint in de eerste verbrokenheid. Dat is het zaad, het begin, en alles daarbuiten is slechts het protsende vlees wat zich ook graag maskert, en heel geestelijk kan doen.

De tranen van de minste zijn is absoluut noodzakelijk om zo geen deel te hebben aan bedriegelijke parasitaire energie-uitwisseling, want de mens is een rover als de mens niet tot de tranenrivieren is gekomen. Dat is niet zomaar een ervaring maar een keuze. De vitesse wil in het midden blijven, zijn snelheid behouden, grote jongens huilen niet. De gebondenheid en restrictie stelt

allemaal niks voor zonder de tranen. Dit zijn de lijnen die lopen vanaf het begin van ons werk tot nu, en dan hebben we het over de metaforische tranen van Ezau. Dat is het natte geestelijke, zodat alles gesmeerd blijft en niet zo verdroogd en verdord dat het hard wordt en vastgroeid, en zich gaat verdichten voor de parasieten. Het vitesse vlees doet aan zelf-complimentatie om de boetvaardigheid in te dammen. Het gaat dus om de zwijnenjacht tegen dit soort dingen aan te gaan, terugkeren naar het belang van de tranensprincipes, en die lijnen volgen. Er is geen leven zonder de tranen. Dat wil niet zeggen dat je wenend door het huis loopt telkens, maar het is een geestelijke houding van vanuit het minste contact te hebben met de bron, en leeft als een verbroken mens die zich niets meer verbeeldt. De tranen zijn afremmers dus, om de vitesse geest van overmoed te verslaan, en dat is een zwijnenjacht. Het zwijn is lomp, niet teder, maakt geen nuances, en neemt daar ook de tijd niet voor, want hij is een vitesse. Het maakt voortdurend excuses en dat kan allemaal heel vroom klinken, maar het is 'in de plaats van.' De tranen gaan terug naar de bron. Het is de levensadem.

Zomaar leegte zonder tranen is de wolkeren zonder water. Ook de touwen zonder tranen is het protsende vlees wat zich in dit contrast graag manifesteert, want door de touwen kan het vlees nog meer opbulken, en dan ontstaan de stadse lijnen op het vlees, waar metaforisch de stropdas over spreekt, en de stadse spiermassa's, de standbeelden. De vitesse probeert hieraan te ontvluchten, maar blijft graag in het midden, gematigd, loopt de kantjes er dus vanaf, maar geestelijk gezien biedt het door tranenloosheid nog teveel vleselijke weerstand aan de touwen, zodat het nog met stadse lijnen blijft rondlopen, met een bepaalde air. Er is geen wedergeboorte zonder de tranen. Geestelijke tranen zijn een teken van ware verbrokenheid. Het minderen moet namelijk tot een climax komen waarin het vlees breekt zodat er doorstroom is. Daar mag niet lichtzinnig over gesproken worden. Ezau had niets meer om nog mee te pronken. Hij was alles kwijt, en kon zo tot de wildernis opgenomen worden. In het vitesse vlees staat er veel te veel in de weg. Het heeft zijn eigen geestelijkheid wat bedriegelijk denkt, en wat heel subtiel kan gaan. De logistiek gaat over prioriteiten, want iedereen kan een geestelijk verhaal ophangen en doen alsof alles zo goed gaat.

Als de germanen dit bij zichzelf ontdekten, dit gedrag, alles beter voorstellen dan het was, dan klopten ze dit af op een boom, zodat de boze geesten door de boom terug de aarde inkonden. Vandaag zeggen ze dat ook weleens als ze teveel hebben gezegd, het te goed hebben voorgesteld : 'Even afkloppen.' Zo kon de germaan dan weer een stapje terugdoen, leven vanuit het mindere en minste, vanuit de huilende wolf, wat tegelijkertijd ook een gevecht was met de wolf in het toetsen om tot het wolvenmedicijn te komen, wat verbonden is aan de ulfhednar, de berserkse wolvenstrijders, die de wolf hebben verslagen, oftewel verstaan. Ze zijn dus niet zomaar tot wolf geworden, en dat komt ook weer terug in het Roodkapje verhaal.

Dus : Beseffen als een kind niet huilt bij de geboorte, dan is het kind dood. Dan kun je zeggen je hebt geen armen meer, geen benen, bent krachteloos en hulpeloos, maar er is alleen leven als de baby metaforisch huilt, want dat is het teken dat het een innerlijke realiteit is, en niet zomaar iets van de buitenkant. Er zijn genoeg farizeers die al deze truukjes kunnen doen in de onderwereld als gewitte graven, maar het gaat om de pit, wat in de kern zit.

Boetvaardigheid houdt zelfvernedering in, nederigheid, ook het aanvaarden van vernedering, en is al het treuren op zichzelf, het Nietzscheaanse heilige pessimisme om aan de snoepfeestjes te kunnen ontkomen, naar het Nietzsche fundament in de jaren 1800, en dan kom je ook weer bij Napoleon en Darwin uit, en zo heb je een sleutel om tot de jaren 1700 te gaan, de herleving van de edomitische gnosis, wat de tranenrivier van Ezau is. Je betreurt jezelf, stelt niks beter voor dan het is, acht alles als vuilnis, het zijn van de minste, etc. Als de boetvaardigheid van de smekeling niet diep genoeg gaat breekt alles af, en wordt je door de stormen naar hele andere oorden gebracht, van de vitesse. Vitesse zwijnen komen in allerlei vormen en maten. Een mens luistert niet, totdat hij weent. Dan is er zachte vruchtbare grond van binnen. Dat is ook de lijn van de laatste boeken. Dus het gaat echt weer om het terugkeren tot het calvinistische fundament. Een gewaarschuwd mens telt voor twee. Voorzichtigheid kan nooit genoeg zijn in deze gevaarlijke gebieden. Alleen de tranen zijn de ware restrictie.

Het is in principe gewoon basis christelijk onderwijs zoals zelfs in de wat betere

evangelische en pinkster kerken wordt onderwezen, over het wenend bidden, jezelf vernederen voor de hogere bron (bij hen is dat dan vaak naar de bijbel god of de kerk god en ontbreken er allerlei schakels van toetsen, maar dat is dan een ander verhaal, want het principe is verder goed). En dan zijn er nog de boeken van Watchman Nee over de verbrokenheid die ook wel hoog worden aangeslagen in de evangelische beweging. Als het er niet zou zijn zou de energie oppotten en brengt het je op een dwaalspoor. Als er ergens vragen over zijn dan kunnen die gesteld worden zonder dat er dingen direct vergoeilijkt worden, want die energie leent zich daar niet voor. De wereld buiten het paradijs is zo overpositief dat het een vloek is, dus vandaar dat het heilige pessimisme van belang is, wat ook in het calvinisme zit, om aan die new age stromen te kunnen ontkomen.

Het is het beste om de lat veel hoger te leggen, want we zijn hier in het bedriegelijke domein buiten het paradijs, waar je dus jezelf niet kunt vertrouwen. Daarvoor moet je even terug naar het plaatje van de evangelische beweging. Er is een enigszins goede evangelische beweging die de principes van verbrokenheid onderwees, dus van Watchman Nee, en andere heiligingspredikers, helemaal terug tot de fundamenten van de evangelische beweging in de jaren 1700, en dat heette het methodisme, dus dan hebben we het over John Wesley, die ook nog in de Bilha wordt genoemd. Dat is een heel kort boek met maar twee verzen, gebaseerd op de woorden van Wesley :

1. De alomtegenwoordigheid van God zorgt ervoor dat een mens daar niet van kan vluchten. En de mens zal nooit kunnen vluchten, want God is eeuwig. Zo wordt het hart van de mens besneden, en leert de mens God geheel lief te hebben. En zo worden ze gedragen tot de vrouwen borsten van God. Zo komen zij tot wijsheid en begrip. Zo zullen ze zeggen : 'Niet mijn wil, maar uw wil geschiede.' Zo kunnen zij aan zichzelf afsterven. 2. Zonder God kan de mens niets goeds denken en niets goeds doen. God, als wijze moeder, breekt de wil van een kind de eerste keer wanneer het opkomt. Hen wordt ingetogenheid geleerd en een diepe overtuiging. Rijkdom brengt geen geluk. Ze worden gehard in het liefhebben en dienen van de kennis. Hen zal geen pijn bespaard worden om hen dat te leren. Hen moet geleerd worden de leugen en de ijdelheid te haten en te verachten.

Er lopen door de evangelische beweging twee lijnen. Die van Wesley, van bekering, berouw, boetvaardigheid, soberheid, pessimisme, misantropie, en de zogeheten volkomenheidsleer dat het niet om het goede gaat zomaar, maar om het beste, omdat mensen dus heel vaak leven in de gedogen wil van God, maar niet in de beste wil van God. De andere lijn ziet blijdschap als graadmeter van heiligheid en een relatie met God, waarin depressie vaak zonde wordt genoemd, en meer van dat soort dwaasheid, en die lijn liep door tot wat we vandaag de Toronto beweging noemen. Dus mensen worden gedreven tot lachen en genezing, maar dan zonder bekering en vreze des heeren, en zonder boetvaardigheid. 'Het voelt goed, dus het is goed', wat dus pragmatisme is. In de gnosis ontstaan deze twee stromingen ook, dus ook weer de liberale, evangelische toronto-gnosis, weer zo van 'blij, blij, mijn hartje is zo blij,' terwijl we in oorlogstijd zijn. Dus even terugkomend op de Wesley beweging : De mensen kwamen in grote angst, in grote overtuiging van zonde, en konden daarom soms niet eens meer op hun benen staan, dus een Damascus ervaring. Dat was het enige waar het er bij hen nog om ging. Het vlees mocht geen touwen meer hebben om nog aan vast te houden. Dus dan even naar het verhaal van de verloren zoon :

'Ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten; stel mij gelijk met een uwer dagloners.'

Anders gaat het niet diep genoeg en kan het vlees niet afsterven en rent dan nog als een dol zwijn brullend rond. Dus wat we in de begintijd weleens zeiden als mensen te snel goed over zichzelf wilden voelen terwijl ze het beste nog niet hadden bereikt en er heel wat aan hun fundament van boetvaardigheid ontbrak : Ga terug tot de gnosis/ God, en zeg : 'Gaat uit van mij, heilig water, vuur en bloed, want ik ben het niet waard uw kind te zijn,' en dat moest knielend uitgesproken worden, om die metaforen uit te beelden. Knielen is iets heel profetisch, want dan beeld je nederigheid en boetvaardigheid uit, het zijn van de minste, zodat je niet door de bliksem wordt getroffen. Die bliksem treft een ieder die niet diep genoeg heeft geknield, of dit niet lang genoeg heeft volgehouden. Maar die new age geesten willen zich fijn voelen over zichzelf, goed voelen, blijdschap, en ook buiten de Toronto beweging gaan die lijnen. De

bliksem leidt mensen op tot nazi's, want ze hebben een gebrek aan boetvaardigheidstranen. 'Ik ben het niet waard uw kind te heten,' leidt dan veel verder opdat het vitesse vlees kan afbreken. Het gaat erom te ontdekken in wel seizoen je bent, en dat het seizoen volkomen wordt doorlopen, en dat je niet in de valstrikken terechtkomt. Daar is geen makkelijke weg uit, het is niet makkelijk, en makkelijk is ook het ware leven niet, niet iets waar de mens naar zou moeten streven. Je komt niet zomaar uit een nazi legerorde. Je ontsnapt niet zomaar van de Duitse bliksem. Eerst moet je gaan tot de wehrmacht, en dan in de geschiedenis teruggaan, voor de oorlog, dan helemaal terug naar het leger van 1800, en dan je laten herprogrammeren door de misantropie van Nietzsche, wat edomitisch boetvaardigheids-fundament is, streng zijn naar het excuses makende vlees die zichzelf probeert op te hemelen. De mens moet dus afhemelen. Dat wil dus niet zeggen dat de wil van het vlees ook je eigen wil is. Maar boetvaardigheid is oorlogsstrategie. Het is een gevecht in jezelf.

Dus wil je er volkomen vanaf ? Dan ga je via Nietzsche en via de hervorming in het Duitse leger, wat gewoon puur de regressie is, terug naar 1700, waar de bron geopend, heropend werd. Als je dan een interesse hebt in de tweede wereldoorlog, het hoe, wat, waarom, bestudeer dan ook het verschijnsel 'Tokio Rose', de Tokio roos. Dat waren vrouwelijke Japanse propagandisten in de media die als missie hadden de geallieerden tot deserteuren te maken, zich terug te trekken van de oorlog, d.m.v. verleiding, sexualisering, inspelen op de emoties, manipulatie etc., dus bijvoorbeeld door op de radio te zeggen : 'Ja, nu bent u vechtende in een ander land, terwijl uw kameraden, de thuisblijvers, er met uw banen vandoor gaan, en met uw vrouwen en kinderen.' Natuurlijk lieten de geallieerden zich hier niet door zwichten, maar het was een geestelijke aanval, en die hangt nog steeds rond, want het zit veel dieper. Tokio Rose is een drugs die wordt aangeboden aan de geestelijke strijder, als een plaatsvervanger van de boetvaardigheid, dat je gewoon weer naar huis kunt naar je rustige dorpje, huisje, boompje, beestje, goed over jezelf voelen, vooral ook waardig, dat je al een echte meneer bent, aardig op weg, enzovoorts.

Die fundamenten moeten nog verdiept worden, en daarom zijn we begonnen over de tranen weer, want dan kan het vanuit je binnenste gaan stromen (op

geen enkele andere manier), dus we hebben het nu over de oeroorsprongen van empathie. Als alles binnenin blijft, dan ben je geestelijk te dik en kun je niet door de smalle poorten, door de oog van de naald, de aarde in. Dus dit hoort gewoon nog bij de empathie. Tokio Rose staat gelijk aan andere deserteuren drugs zoals Toronto, de evangelische beweging etc., snel met een of andere dame mee, alles snel snel. Het leven hoeft allemaal niet geweldig te zijn, maar het gaat om de uitdagingen, dat er kennis ligt, en dat het te bereiken is, maar hoe ? Niet op enige andere manier dan buiten de boetvaardigheid en de tranen om, want dan ben je nog vol van jezelf en van andere verlangens. Dus dan ga je tot de rivier van 'eeuwige verdoemenis' in Orion, wat ook een grotten gebied is, en dan ga je over deze hieroglyphen mediteren, zonder dat je direct in de pen springt en alles uit het verband haalt. Dus dan ga je tot de context en dat kost tijd en geduld. Het varken heeft miljoenen jaren ervaring om zich uit allerlei bochten te wringen. Telkens weer : ga je voor het goede of voor het beste. Ga je voor het beste, dan is boetvaardigheid de weg. Dat we bij de gnosis zijn wil niet zeggen dat we Calvijn overboord hebben gegooid en John Wesley, en de oude profeten, maar het wordt juist dieper. Vandaar dat we in de laatste boeken ook aandacht hebben besteed aan de belangrijke boodschappen van oude, alreeds overleden, Nederlandse en Duitse heiligingspredikers. Daar stroomt die rivier ook weer doorheen. Zijn we niet in die rivier, dan zijn we te betreuren en is het leven in ons niet. Dus dat mag je in jezelf gaan bemerken hoe diep je in die rivier bent, en dan dieper gaan. Op zich is dus je omsingeld voelen en vernederd voelen niet genoeg, maar alleen als je door de hogere principes leeft, je ervan kennis neemt, en daar de tijd voor neemt om erover te mediteren en niet tot snelle conclusies wilt komen. Waar het hart vol van is daar stroomt de mond van over, maar ook : waar het hart vol van is, daar wordt de meeste tijd aan gegeven. Zo kun je dat in jezelf ontdekken en bemerken. Als je wil weten wat de bedriegelijkheid van het vlees is : Je bent uit een stroming weggegaan (de new age), en je bent tot de gnosis stroming gegaan, DUS zal dit varken zich vermommen als de gnosis om je toch nog te 'hebben en te houwen'. Miljoenen jaren ervaring heeft dit varken, dit woeste oervarken, dus die middelen die we bespraken zijn wel nodig, anders win je de oorlog tegen dit beest niet.

Het varken draait om dingen heen. Er waren bijvoorbeeld ook mensen die tegen het fundament van empathie aantrapten, want het nam hun energie en zekerheden weg, hun volheid, dat is het vlees. Het vlees wilde dit niet opnoemen. Die mensen durfden het woord 'armen' nauwelijks in hun mond te nemen, want ze werden er liever niet mee geconfronteerd. Het zoog hun uit (let wel : hun vlees). Zo konden ze geen nazi meer zijn. Maar er is een hervormde wehrmacht in de geestelijke wereld die strijd tegen de nazi geest.